

Patronların saldırılarına karşı dün de bugün de tek yol örgütlü mücadele!

Sayfa: 3

Gerçek

Devrimci İşçi Partisi'nin merkezi yayın organıdır

Temmuz 2025 / Sayı:190 Fiyat: 10 TL

Fabrikalardan Haberler:

Tuzla Chen Solar, Gebze Smart Solar, Dilovası Copreci, Dostel ve Esitaş fabrikalarından; İzmir DY0, TPI Kompozit, Temel Conta ve Kocaeli DY0 grevlerinden; Çatalca Polonez direnişçilerinden haberler

Sayfa: 2-5

BİR GÜN YETMEZ SÜREKLİ MÜCADELE: ROTA GENEL GREV GENEL DİRENİŞE!

İstibdad rejiminin açmazı bizim çıkış yolumuzu gösteriyor: Ekmek mücadelesi birleştiriyor! Emekçi halk hürriyet istiyor!

Erdoğan ve AKP iktidarı CHP'li belediyelere, muhalif siyasilere, gazetecilere, akademisyenlere yönelik baskı, gözaltı, tutuklama kampanyası ile tam bir baskıcı ve keyfi yönetim yani istibdad rejimi örneği sergiliyor. İstibdad rejimi bu kampanyayı yolsuzlukla mücadele kılıfına sokuyor ama mızrak çuvala sığmıyor. Emekçi halkımız CHP'yi bilir, CHP'liler de dahil hiç kimse CHP'li belediyelerde yolsuzluk yoktur demez. İktidar, CHP'nin burjuva sınıf karakterini hem kendi eylemlerini yoksul halk nezdinde meşrulaştırmak için hem de CHP'nin içinden kendisine hizmet edecek elemanlar devşirmek için sonuna kadar kullanıyor. Ama gelinen aşamada AKP iktidarı sanki ringde sağlı sollu yumruk atmaktan yorulup bitkin düşen bir boksör gibi kendi kendini tüketmeye başladı.

Çünkü emekçi halkımız AKP'yi de bilir. Kimse yolsuzluğun sadece CHP'li belediyelerde olduğuna, AKP'nin MHP'nin belediyelerinin pirüpak olduğuna inanmaz. Buna AKP ve MHP seçmenleri de dahildir. CHP'li Mansur Yavaş Ankara'da AKP'li Melih Gökçek dönemine ait 100 yolsuzluk dosyasını yetkili makamlara sunduğunu ama tek bir soruşturma açılmadığını söylüyor. Hangi Melih Gökçek? AKP'li Bülent Arınç'ın Ankara'yı parsel parsel cemaate satmakla suçladığı, Tayyip Erdoğan'ın istifasını isteyip görevden el çektiği Melih Gökçek! Şimdi Erdoğan nasıl kendi partisinin belediyelerinin temiz olduğunu iddia edebilir? Eğer Ankara'da Melih Gökçek'i, İstanbul'da Kadir Topbaş'ı istifa ettirdikten sonra bu kişilere fiili dokunulmazlık zırhı sağlamamış olsaydı belki biraz olsun inandırıcı olabilirdi.

AKP iktidarının yolsuzlukları için ihbara, itirafçıya, gizli tanığa da gerek yok. Sayıştay raporları sayısız yolsuzluk örneği ile dolu. Ama Sayıştay'ın yaptırım yetkisi yok. Sayıştay'ın devletin açıkça zarara uğratıldığını ortaya koyduğu vakalarla ilgili sorduğu sorulara hükümetin resmi cevap yazıları ise hep aynı: İdarenin takdiri yetkisi... Bu idarenin takdiri nedense halka karşı hep cimrilikle, ama müteahhit-

lere, oligarklara, bankalara, holdinglere bilhassa da yabancı sermayeye alabildiğine cömertlikle tecelli ediyor. İngiliz Mehmet'in (Mehmet Şimşek İngiliz vatandaşsıdır) işçi düşmanı Orta Vadeli Programı nalıncı keseri gibi hep sermayeden yana yontuyor. Örneğin idarenin takdiri ile asgari ücrete ara zam yapılmadı. Dört kişilik bir aile için aylık sınırı 26 bin lirayı, yoksulluk sınırı 85 bin lirayı, bekar işçinin yaşam maliyeti 33 bin lirayı geçti, asgari ücret 22 bin lirada kaldı. İdarenin takdiri ile doğalgaza yüzde 25 zam yapıldıktan günler sonra aynı idare kamu işçilerine yüzde 17 ücret zammı teklif etti.

İktidar, yaz rehavetiyle, okulların kapanmasıyla muhalefetin mitingleri sönümlenir diye umarken bu sefer işçiler meydana iniyor. İktidarın arka bahçesi olarak gördüğü Türk-İş ve Hak-İş, ardı ardına eylem kararları almak zorunda kalıyor. Sendika bürokratları gaz almak için, dostlar alışverişte görsün diye bu eylemleri düzenliyor ama işçiler AKP il binalarının önünde yürekten gelen bir coşkuyla, hançerelerini yırtarcasına "AKP işçiye hesap verecek" diye haykırıyor. Haykırırlar sadece CHP'liler ya da muhalifler değil! Birçoğu AKP'ye ve MHP'ye oy vermiş olan işçiler! Hangi partiye oy vermiş olursa olsun bu işçiler bıçak kemikte diyerek alanlara indiler. Ardından işyerini terk etmeme eylemleri geliyor, 17 Temmuz'da da "bir gün işe gelmeme" adı altında bir günlük fiili grev var!

Kamu emekçilerinin (memurların) toplu sözleşmesi ise Ağustos'ta! Kamu emekçilerinin grev hakkı tanınmıyor. Dahası sözleşme süreci okulların kapalı olduğu döneme getiriliyor ki en kalabalık ve örgütlü kamu emekçileri kesimi hizmet üretiminden gelen gücünü pazarlık masasına koyamasın. Ama kamu emekçisi için de artık bıçak kemikte! 1 milyondan fazla üyesiyle yetkili konfederasyon olarak masaya oturan Memur-Sen, bugüne kadar AKP'nin memur kolu gibi çalıştı, bugünden sonra AKP ve MHP seçmeni memurları bile ikna edebilir mi şüpheli...

AKP ve MHP'nin ittifakı ile yürüten istibdad rejimi, Türkiye'yi dünyada dolar milyoneri sayısı en çok artan ülke yaparken nüfusun büyük çoğunluğunu yoksulluk sınırının hatta açlık sınırının altına mahkûm etti. Kendini güçlü göstermek için zulmeden, gerçekte ise tel tel dökülen bu rejimin er ya da geç tüm toplumla bir hesaplaşmaya girmesi kaçınılmazdı. Emekçi halkta biriken öfke bir yerde patlayacaktı. AKP ve MHP, emekçi halkı bir bütün olarak karşısına almak yerine kavgayı kendisi gibi bir burjuva partisi olan CHP üzerinden vermeyi seçti. Muhalefet cephesini bölmek için CHP'ye karşı kendi tabanını bir şekilde arkasında tutabileceğini düşündü. Açılım kartını muhalefeti bölmek için kullandı. Sıkıştığında devreye sokmak için din istismanı, mezhepçilik kartını elinde tuttu. Sıkıştı ve bir karikatürü vesile edip bu kartı da ortaya attı. Sivas katliamının yıldönümü gelirken gruplar yine bir binanın önünde toplanmış "yakalım, yıkalım, keselim" diye haykırıyordu. Ama yine olmadı. Bir gün sonra AKP il binalarının önü "AKP hesap verecek" diyen işçilerle doldu.

İstibdadın açmazı bizim çıkış yolumuzu gösteriyor. Ekmek mücadelesi birleştiriyor. Korktukları başlarına geliyor. Gelmeli. Bugüne kadar kavganın konusunu, yerini, zamanını iktidar belirledi. Şimdi bizim kavgayı zayıf değil güçlü olduğumuz, bölünmeyip birleştiğimiz yere çekmemiz gerekiyor. Hürriyet kavgası siyaseten CHP'den kopmalı, ekmek kavgası sendika bürokratlarını aşmalı! "Ayrı gayrı yok işçiler emekçiler birleşin" demenin zamanı! "Bir günlük işe gelmeme" yetmez rotamız genel grev genel direniş doğru olmalı. Kamu işçisi, kamu emekçisi, özel sektör işçisiyle, öğrencisi, emeklisi, küçük esnafı, yoksul köylüsüyle istibdadın üstüne üstüne yürüme zamanı!

Tuzla Chen Solar'dan bir işçi

İşçi sınıfı Filistin'in yanında!

Merhaba yoldaşlar, Siyonist İsrail'in Filistin halkına karşı başlattığı soykırım devam ediyor. Biz Haziran ayını geride bırakırken, Gazze'de Siyonistlerin katlettiği insan sayısı 56 bini geçti. İran geçtiğimiz ay İsrail'in pervasız saldırısına haklı bir şekilde karşılık verdiğinde hastane bombaladılar diye şikâyet eden İsrail, Gazze'de bombalanmadık hastane bırakmadı. Ekmeğe, suya ulaşmaya çalışan insanların üzerine bombalar yağdırmaya devam ediyor. Çocukları, bebekleri enkaz altına gömüyor. Gazze'de tüm dünya izlerken tam anlamıyla bir soykırım yaşanıyor.

Biz işçi sınıfı olarak izlemekle de üzülmekle de yetinmemeliyiz. Bizler mücadele etmeyi bilen insanlarız. Fabrikalarımızda ekmeğimiz için nasıl mücadele ediyorsak, ekmeğe ulaşmaya çalışırken Siyonistlerin bombaları ile katledilen Filistinlilerin hesabını sormak için de mücadele etmeliyiz. Filistin halkının kurtuluş mücadelesine Türkiye'den elimizden gelen tüm desteği sunmak bizim için, geleceğimiz için,

Ortadoğu'nun geleceği için en az kendi fabrikalarımızda verdiğimiz mücadele kadar önemli. Siyonist İsrail'in Filistin'de yaptıkları dışında, bugün İran'daki, Suriye'deki, Lübnan'daki icraatları, kesintisiz saldırganlığı bize bunu gösteriyor. İsrail, Filistin halkına ait olan o topraklarda işgalci ve gayrimeşru varlığını sürdürdüğü sürece bölgemizde barış olmayacak. Bu sebeple Filistin halkının mücadelesine uzaktan kazanmasını dilediğimiz, bizden bağımız bir mücadele olarak bakamayız.

Bu yüzden tüm işçi kardeşlerime seslenmek istiyorum. Gebze Sendikalar Birliği'nin Kent Meydanı'nda yaptığı Filistin eylemi gibi bütün eylemlere, kendile taleplerimiz için yaptığımız her eyleme nasıl katılıyorsak

öyle ciddiyette katılalım. Kendimiz gelmekle yetinmeyelim, arkadaşlarımızı da getirelim. İsrail ile ticaretin ve her türlü ilişkinin kesilmesi için mücadele

edelim. Hükümet İsrail'e karşı nutuklar atıyor ve ticareti durdurduğunu iddia ediyor. Ancak İsrail İstatistik Ofisi'nin yayınladığı verilere göre Türkiye 2025 yılının ilk 5 ayında İsrail ile 393,7 milyon dolarlık ihracat yapmış. Limanlarımızda İsrail'e ticari veya askeri ürün götürülen gemilerin demir atmasına izin vermeyelim. 6 Temmuz'da Mersin Limanı'na yanaşacak ZIM Luanda gemisi 40 blok askeri çeliği Siyonist İsrail'e götürecektir. O çelik soykırımcı İsrail'in savunma sanayisinde kullanılacak. Yani Filistinlilere karşı kullanılacak. İsrail ile ticaret yapan gemileri durdurmak için gerekirse seferber olalım. İşçi sınıfının yalnızca sözle değil, eylemle de Filistin halkının yanında olduğunu gösterelim!

Dilovası Dostel'den bir işçi

İşçiler, birleşin! Ayrı gayrı yok!

Merhaba dostlar, Ben, Dilovası'nda Dostel fabrikasında çalışan bir metal işçisiyim. Gecemizi gündüzümüze katıp, hayatımızdan ve sağlığımızdan harcıyıp çalışmamıza rağmen geçinemiyoruz. Ay sonunda elimize geçen ücret; kira, fatura, mutfak derken eriyip gidiyor. Çünkü bu düzende biz işçilere, alın teriyle yaşamak değil; dişini sıkı sıkı hayatta kalmak düşüyor.

Her akşam haberlerde “Ekonomi büyüyor, ihracat rekor kırdı.” diyorlar. Peki biz neden küçülüyoruz? Neden her ay maaş yetmeden kredi kartına sarılıyoruz? Çünkü bu büyüme bizim sırtımızdan oluyor. Patronlara vergi indirimi, teşvik, prim... Biz işçilere ise İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Programında (OVP) kemeri sıkma ve enflasyonla mücadele adı altında açıklık dayatılıyor.

İstibdad, krizi çıkarana kalkan olan; faturayı ise bizlere kesen bir akıl yürütüyor. Saraylarda üçer beşer maaş alan bü-

rokratlar, “asgari ücret yeterli” diyor. Hayatında işçilik nedir bilmeyenler, bize “porsiyonlarınızı küçültün”, “sabredin” nasihatinde bulunuyor. İşçi sınıfı artık sabretmiyor. Çünkü sabreden hep biz olduk, kazanan hep onlar. Patronlar kârlarını katladıkça devlet “tebrikler” diyor. Biz günde 12 saat çalışıp ay sonunu getiremediğimizde ise “tasarruf edin” diyorlar. Ama nedense tasarruf hep emekçiden başlıyor; saraylardan, lüks araçlardan, özel uçaklardan değil! Patronlara verilen teşviklerden, primlerden değil!

İşçi sınıfı ne patronlardan ne istibdaddan ne de onların medya borazanlarından adalet bekliyor. Adaleti biz kuracağız. Eşitlik, özgürlük ve insanca bir yaşam için mücadele edeceğiz. Biz bu ülkeyi kalkındıracağız. Bu ülkeyi sırtında taşıyan milyonları. Üreten biziz, yöneten de biz olacağız!

İşçi sınıfı örgütlü olduğunda, günü geldiğinde fabrikalarda sadece makineleri durdurmaz;

yeri geldiğinde hayatı da durdurur, düzeni de değiştirir. Mitinglerde “CHP iktidar olduğunda asgari ücret 3 ayda bir otomatik zamlanacak” diyen Özgür

Özel'in patron partisi CHP'si, İzmir'de Cemil Tugay'ın grev kırıcılığına üç maymunu oynadı!

İzmir Büyükşehir Belediyesi işçileri greve çıktığında, belediye işçilerinin görünmeyen emeği görünür hâle geldi. Sabahın ayazında şehrin çöpünü toplayan, asfaltını döken, parkını sulayan 23 bin belediye işçisi; “eşit işe eşit ücret” talebiyle greve çıktı. İzmir'in sokakları çöple doldu. Grev kırıcı Cemil Tugay bunu fırsat bilip kolları sıvadı ve çöp toplamaya başlayarak İzmir halkıyla belediye işçilerinin arasına nifak tohumu serpti. “İşçiler 80 bin lira teklifi kabul etmiyor” diyerek grev kırıcılığını sürdürdü... Şimdi de Toplu İş Sözleşmesi'nde “Elde ettiğiniz kazanımlardan vazgeç, vazgeçmezsen işi çıkarırım” diyor. Patron partisi olmak neyi gerektiriyorsa, CHP'li Cemil Tugay onu yapıyor.

İşçi sınıfı olarak ne bu istibdaddan ne de patron partisi CHP'den bize zerre miskal fayda yoktu! Bu ülkenin taşında, toprağında bizim emeğimiz, bizim alın terimiz var. Çarkları bizim nasırlı ellerimizle dönüyor. Krizi yaratanın bedelini ödemesi için, İngiliz Mehmet'in OVP'sini çöpe atmak için; işçi sınıfının örgütlenmesi, ayrı gayrı demeden birleşip işçi sınıfının iktidarını kurmasından başka yol yok!

Gebze Smart Solar'dan bir işçi

Gemileri yakacağız ardımıza bakmayacağız

Dostlar merhaba, ben Smart Solar fabrikasında çalışan bir sendika temsilcisiyim. Memleketin her yerinde işçi sınıfına karşı dört bir yandan saldırıların yapıldığını görüyoruz. Bu saldırılar tek bir yerden gelmiyor. Hükümetin Maliye Bakanı İngiliz Mehmet'in Orta Vadeli Program olarak hayatımıza soktuğu bu program, işçi sınıfını çok zor hayat şartları ile karşı karşıya bıraktı. Üzerine öyle ince düşünülen bir program ki bu, hükümet ve patronlar çok iyi bir uyum içerisinde çalışıyor. Bu programın üzerinde oluşan yüksek enflasyonlu ortam mutfaktaki yangını resmen memleketin orman yangınları kadar can alıcı hale getirdi. Bu yüksek enflasyonlu ortama siz bir de asgari ücreti ekleyin. Sendikamız iş yerlerinde çalışan işçiler asgari ücretle bu yangını dindiremiyor. Enflasyon saldırısına karşı düşük asgari ücret memleketin her yerinde ücretleri baskılıyor. Ücret artışı için haklı bir mücadeleye girişen işçiler patronlar tarafından işten atılmakla tehdit edilmeyi bırakın direkt işten atılıyor. Sebebi ise çok açık; örgütsüz işçilerin bu saldırılar karşısında örgütlenmekten başka bir çareleri kalmadığı için patronlar tarafından kârlarına karşı potansiyel tehdit olarak görülüyorlar.

Sendikalı işçilerin çalıştığı fabrikalar ise dikensiz gül bahçesi değildir. Birçok fabrikada toplu iş sözleşmesi görülüyor ve bu fabrikaların patron-

ları anlaşılmış şekilde ve tek koro halinde aynı şeyleri zirvalıyor: “kur çok düşük, yüksek faiz politikasına olursa işçi çıkartınız” Pandemide büyüme rekorları kıranlar, işçileri ölüme sürükleyenler, kârlarından zarar etmemek için bu dönemi hükümet ile birlikte işçilere saldırarak geçirmek istiyorlar. Gelelim bizim fabrikamıza. Smart Solar'da ikinci toplu iş sözleşmesi görüşmesi yapıldı, ağlama seansları başladı. Gemi batmasını diye yardım eli istiyorlar, hakkımızı istediğimizde ise OVP'nin güvenli sularında bizi boğmaya çalışacaklar. Ancak işçi sınıfının yangını rant için yakılan ormanların yangınlarına benzemez, Türkiye işçi sınıfının tarihi kendi gemisini yakıp bir daha ardına bakmayan ve kazanana kadar mücadeleye eden işçilerin nice sayısız destanlarıyla doludur. Bu saldırı ortamında iyi bir sözleşme yapmaya ve patronun saldırısına karşı mücadele etmeye hazırlanıyoruz, tarihimize layık olmaya çalışacağız.

Dilovası Copreci'den bir işçi kadın

Görevimiz sınıf bilinci kazanmak

Merhaba yoldaşlar. Biz fabrikada üç yılı aşkın süredir sendikaliyiz ve sendikalı olduktan sonra hayatımızda çok şey değişti. Gelişmeleri aktarıırken hayatlarımızdaki bu değişikliklerin maddi etkilerini bu seferlik bir kenara bırakmak istiyorum. Neredeyse tamamı kadın işçi olan bir fabrikayız. Her şey sendikaya üye olmamız ile değişmeye başladı. İlk başta yıllarca baskı ve tehdit ile bizleri kontrol altında tutan grup lideri, amirler gibi iş arkadaşlarımızı karşılamaya başladık. Birçok konuda medyada bize anlatılanların tarafı ve sınırlı olduğunu, bizden gizli tutulan noktalar olduğunu öğrendik. Bir yandan haklarımız için mücadele etmeye devam ederken bir yandan daha hep birlikte bilinçleniyoruz. Sendikalaşmayı yaymak ve sendikayı bizim fabrikadaki gibi insanların hayatlarına sınıf bilinci kazandıran bir örgütlenme aracı olarak kullanmaya devam etmemiz çok önemli. Önümüzde daha büyük kavgalar vermemiz gereken günler olacak. Elimizden geleni yapmaya hazırız ve biliyoruz ki haklıyız, kazanacağız.

değiştirdiğinden bahsediyor ve eşinin bile “sen çok değiştin”, “sen artık daha özgüvenlisin” dediğini anlatıyordu. İlk aylarında slogan atmaktan korkar, eylemlerimizde alkış tutmaya bile çekinirmiş. “Artık hiçbir şeyden korkmam, bana ne olursa arkadaşlarımızla birlikteyken olacak”, “burada yalnız değilim” diyor. Yani bu arkadaşımızın da dediği gibi biz iş hayatımızda başımıza gelecek olan hiçbir zorlukla tek başımıza yüzleşmek zorunda olmadığımızı anladık. Üç yılda iş hukuku, haklarımız, dünya ve işçi sınıfı tarihi, sendikal mücadeleler, emekçi kadınların ezilmesi ve mücadelesi gibi konularda eğitimler aldık. Birçok konuda medyada bize anlatılanların tarafı ve sınırlı olduğunu, bizden gizli tutulan noktalar olduğunu öğrendik. Bir yandan haklarımız için mücadele etmeye devam ederken bir yandan daha hep birlikte bilinçleniyoruz. Sendikalaşmayı yaymak ve sendikayı bizim fabrikadaki gibi insanların hayatlarına sınıf bilinci kazandıran bir örgütlenme aracı olarak kullanmaya devam etmemiz çok önemli. Önümüzde daha büyük kavgalar vermemiz gereken günler olacak. Elimizden geleni yapmaya hazırız ve biliyoruz ki haklıyız, kazanacağız.

Patronların saldırılarına karşı dün de bugün de tek yol örgütlü mücadele!

İktidarın ekonomi politikaları 2023 genel seçimlerinden itibaren değişim göstermeye başladı. Erdoğan'ın “nas var” diyerek İslami bir kisveye soktuğu düşük faiz politikası 2023 genel seçimleri itibarıyla yerini yüksek faiz politikasına bıraktı. Peki işçiler için bu iki politika ne gibi sonuçlar doğuruyor? Daha da önemlisi ikisi de farklı yollardan patronlara hizmet eden bu iki politika karşı nasıl mücadele etmek gerekiyor?

Hayat pahalılığı ve enflasyona karşı örgütlü mücadele kazandı!

Erdoğan “faiz sebep, enflasyon sonuç” dese de düşük faiz politikasının uygulandığı dönemde TÜİK'in gerçeği yansıtmayan rakamlarına göre bile yıllık enflasyon oranı yüzde 85'i aşmıştı. Bunun işçinin ekonomisine yansımaları ise hayat pahalılığı ve yoksulluk oldu. Her ne kadar 2023 genel ve 2024 yerel seçimleri sebebiyle enflasyonun siyasi faturasını azaltmak için asgari ücrette sene iki kere zam verilse de asgari ücret açlık sınırının bile altına, neredeyse bir evin kirasını bile karşılamayacak seviyelere geriledi. Her zaman söylüyoruz: Sömürüyle mücadele etmenin tek yolu örgütlü olmaktan geçiyor. Yüksek enflasyon ve artan hayat pahalılığı işçilerin sofrasındaki yangını da büyüttü. Fakat örgütlüseniz her zaman ekmeğinizi büyütme ve hakkınızı aramak için olanaklar var. Çok fazla örnek verilebilir. 2023 Ocak ayında

petro-kimya ve metal sektöründe birçok sendikalı fabrikada eriyen ücretleri bir nebze olsun yükseltmek için toplu sözleşmelerin dışında ek zamlar alındı. Özellikle MESS'e karşı bu ek zam mücadelesi Birleşik Metal-İş sendikasının fiili grev tehdidi ile kazanıldı. Toplu sözleşmeler ile asgari ücret koruma maddesi gibi örgütlü işçilerin refahını korumayı hedefleyen çeşitli kazanımlar elde edildi. Altı aylık olan zam dönemleri bazı fabrikalarda üç aya, yıllık olanlar ise altı aya düşürüldü. Enflasyon zamlarına ek olarak her zam dönemine refah payları alındı. Patronların ve siyasi iktidarın amacı yüksek enflasyon yoluyla işçileri yoksullaştırarak ve asgari ücreti ortalama ücret haline getirerek krizin faturasını işçi sınıfına ödetmekti fakat örgütlü işçiler bunun karşısında yeri geldiğinde üretimden gelen gücünü de kullanarak mücadele etti ve birçok yeni kazanım elde etti.

İşsizlik tehdidi örgütlü işçilere sökmüyor!

O dönem yüksek zam oranlı toplu sözleşmeler ve sanayideki canlılık sebebiyle patronların üretimin durmasını göze alamaması sonucunda önemli kazanımlar elde edilmişti. Fakat son iki yıldır ekonomi politikasının da değişmesiyle birlikte koşullar da değişti. İktidar, Mehmet Şimşek (nam-ı diğer İngiliz Mehmet) öncülüğünde bu sefer Orta Vadeli Program aracılığıyla yine krizin faturasını işçilere ödetmeye çalışıyor. İktidardan muhalefete

Dilovası Esitaş'tan bir işçi kadın

Biz bu düzenle kanlı bıçaklıyız

Dostlar Merhaba, Ben Dilovası'nda Esitaş fabrikasında çalışan kadın işçiyim. Birleşik Metal İş Gebze 1 No'lu şubede örgütlü bir fabrikayız. Fabrikamız sendikadan önce ve sonra diye ikiye ayrılıyor. Uzun yıllardır orada çalışan arkadaşlarımız sendikadan önce şartların ne kadar kötü olduğunu anlatıyor. İşçiye baskılar yapılırken aynı zamanda işçi düzen ayakta kalabilir işçi sınıfının öntünde.

Yıllardır Filistin halkının yaşadıklarını görüyoruz. Emperyalistlerce destekli Siyonist İsrail'in örgütlendikten sonra koşulların daha da iyiyeye gitmeye başladığı bir fabrika haline geliyor. Bunun

kendiliğinden olmadığının farkındayız. Esitaş işçileri bunu kendi gücü ve birliğiyle sağladı. Küçük bir fabrikada bile işçiler birleştiğinde öbünde hiçbir güç duramaz. Geçtiğimiz yıllarda bunun örneklerini çok kez gördük. Bir de düşünün yoldaşlar dünyanın bütün işçilerinin birleştiğini birlik olduğunu. Hangi emperyalist güç durabilir, hangi düzen ayakta kalabilir işçi sınıfının öntünde.

Yıllardır Filistin halkının yaşadıklarını görüyoruz. Emperyalistlerce destekli Siyonist İsrail'in örgütlendikten sonra koşulların daha da iyiyeye gitmeye başladığı bir fabrika haline geliyor. Bunun

bütün düzen siyasetinin arkasında durduğu bu program yüksek faiz politikası sonucunda artan işsizlikle faturayı yine işçilere kesiyor. Patronlar kâr oranlarının düştüğünü söyleyerek örgütlü-örgütsüz bütün fabrikalarda işten çıkarma saldırıları yapıyorlar. Sadece Nisan ayında istihdam kaybı 316 bin kişi. Yani günde ortalama 10 binden fazla işçi istihdamdan eksilmiş, işsiz kalmış. Sanayiye daralmanın olduğu bir dönemde iş bulmak da zor olduğu için bu durum işçilerde elindeki kaybetmeye refleksine dönüşüyor. Fakat elindeki kaybetmemenin yolu da örgütlü olmaktan geçiyor. Patronların fabrika ve işletme ölçeğinde gerçekleştirdiği işten çıkarma saldırılarına karşı ancak örgütlü işçiler mücadele edebilecek güce sahip. Elbette geniş tanımlı işsizliğin yüzde 32,2'yi bulduğu (DİSK-AR) bugünlerde, bu saldırılara karşı sendikaların birleşerek işten çıkarmanın yasaklanmasını esas alan bir mücadele hattı oluşturması gerektiği açıktır. Merkezi mücadelenin eksikliği işçilerin elini kolunu büyük oranda bağlasa da çıkarılacak işçi sayısının düşürülmesi, işten çıkarmaların gönüllülük esasına göre yapılması, gönüllü işçi sayısının artırılması için teşvik primi gibi talepler doğrultusunda örgütlü işçiler mücadele ediyorlar. Bizim için gerçek çözüm işten çıkarmanın yasaklanması ve vardiya sayılarının artırılarak işsizliğin ortadan kaldırılmasıdır. Fakat mevcut durumda örgütsüz işçiler patronların saldırılarına karşı savunmasız yakalanırken örgütlü işçiler güçleri oranında mücadele ederek kısmi kazanımlar elde ediyorlar. Yani elindeki korumanın yolu da örgütlü olmaktan geçiyor. İşten çıkarma saldırısı dışında örgütlü işçilerin refah seviyesi de örgütsüz işçilere nazaran arttı. Son iki yılda örgütlü işçiler ile asgari ücret arasındaki fark oldukça açıldı. Yani işsizlik korkusu örgütsüz işçileri açık sınırdan altındaki asgari ücrette mahkûm ederken örgütlü,

sendikalı işçiler işgalle grevle direnişle haklarını aradılar. Çok uzağa gitmeye gerek yok, 2024-2026 yıllarını kapsayan küçük grup MESS toplu sözleşmelerinde metal işçileri grevlerinin cumhurbaşkanı tarafından yasaklanmasına rağmen greve çıkarak, patronlarının gönderdiği işten çıkarma tehditleri ile dolu mesajlara aldırmadan grevlerine müthiş bir cesaretle devam ederek aylık net 70 bin liralara aşan ortalama ücretleri kazandılar. Daha sonra özellikle Gebze bölgesinde Petrol-İş sendikası toplu sözleşmelerde grev kozunu kullanarak bütün işçilere örnek olacak ve umut verecek kazanımlar elde ettiler. Ravago, Plasacam, Pulver fabrikalarında vergi yükünün tamamını patrona yüklediler ve ücretlerini nete çevirdiler. Örgütlü olarak “imkansız” denenin başarılabileceğini gösterdiler.

MESS patronları yine ağlıyor! Metal işçileri için zaferin parolası mücadeleye!

Şimdi sırada büyük bir kavga var: büyük MESS grup toplu iş sözleşmesi. 150 binden fazla işçiyi ilgilendiren toplu sözleşme yaklaşırken patronlar şimdiden işçilere gözdağı veriyor. İşlerinin azaldığını, Türkiye'deki işçi ücretlerinin Avrupa seviyelerine geldiğini söyleyerek fabrikalarını kapatmakla, Mısır gibi ucuz işgücü olan ülkelere taşımakla işçileri tehdit ediyorlar. Patronlar bu tehditlerini dönemsel gibi sunsa da metal işçileri MESS patronlarının her dönem nasıl ağladığını çok iyi biliyor. Pandemide metal işçileri canları pahasına çarkları döndürürken rekor kârlar açklayan pat-

listin halkına yapılan soykırımın hesabını, yıllardır Kürt halkına yapılan zulümlerin hesabını da biz işçi sınıfı soracağız bu düzenden.

Bizleri mezhepçilikle ırkçılıkla bölmelerine, kendi içimizde kavgaya düşürmelerine izin veremeyelim. Biz bu düzenle kanlı bıçaklı-

ronlar o dönemde de ağlıyorlardı. Bir yandan işlerin kötülüğünden şikâyet eden patronlar bir yandan da işçileri tehdit ediyorlar. Bütün bunları yaparken krizin faturasını işçiye ödetmek üzere uygulanan Orta Vadeli Program'a ve her dönem MESS patronlarının yardımına koşan AKP iktidarının grev yasaklarına güveniyorlar. Bunların hepsi nafile. Örgütlü işçiler krizin faturasını ödemeyi kabul etmediler, etmeyecekler. Patronlar geçmişi dönemde kırdıkları rekor kârlara ulaşamıyor olabilirler ancak bunun sorumlusu işçiler değildir. Onların zarar dedikleri kârlarındaki azalmadır. İşçilerin zararı ise boş tencere, işsizlik, hayat pahalılığı, devasa borçlar ve her geçen gün zorlaşan yaşam mücadelesidir. 6 ay önce grev yasaklarını grev yaparak aşan, her toplu sözleşmeyi yeni kazanımlar için mücadele alanına çeviren örgütlü işçiler şimdi de MESS'e bir kez daha fabrikaları dar edecek olan mücadeleye hazırlanıyorlar. Patronlar işsizliği gösterip yoksulluğa razı etmeye çalışsalar da, metal işçilerinin mücadele tarihi her türlü tehdide ve baskıya karşı verilen onurlu mücadelelerle doludur. Bugün de krizin faturasını işçi sınıfına ödetmeye çalışan patronlara karşı krizi yaratan bedelini ödesin şarylarla her fabrikayı işçi sınıfının mücadelesinin birer kalesine çevirecektir. Unutmamak gerekir ki zafer ancak mücadele ile gelecektir. Metal işçileri bu büyük kavgaya hazırlanmaya başlamalı ve patronların yalanlarına karşı iş, aş, hürriyet mücadelesini yükseltmelidir!

yız. Kavgamız emperyalistlerle. Düzenin bu kirli kanlı siyasetiyle hiçbir çıkarımız olamaz. Bizim yöntemimiz sınıf siyaseti, şiarımız “Yaşasın işçilerin birliği, hakların kardeşliği!” olmalı dostlar. Birlik olmalı, örgütlenmeli ve bu düzeni değiştirmeliyiz.

Gebze'de Petrol-İş sendikasında örgütlü işçiler toplu sözleşmelerden zafer ardına zaferle çıktı!

Petrol-İş sendikası Gebze şubesi Ocak 2025 itibarıyla 16 fabrikada toplu sözleşme sürecine başladı. Son olarak 43 günlük grevin sonunda işçiler adına büyük bir zaferle sonuçlanan DYO Boya toplu sözleşmesinin imzalanması ile bütün sözleşmeler bağlatılmış oldu. Kimi fabrikada sözleşme masada bitti, kiminde greve saatler kala, kiminde grevden saatler sonra, kiminde ise günlerce süren grevin ardından... Fakat kazanılan her kuruş, işçilerin mücadele iradesi ve bu iradenin sınıf mücadelecisi sendikal anlayışı benimseyen Petrol-İş sendikası Gebze şubesi yöneticileri tarafından sahiplenilmesi ile kazanıldı.

İmzalanan toplu sözleşmelerde ücretlerde büyük kazanımlar elde edildi. Toplu sözleşmeler patronların değil işçilerin istediği oranlarda bağıtlandı. Örneğin yüzde 52'den fazla zam vermeyen diyen Portakal Plastik patronu 28 gün süren grevin sonunda yüzde 66 oranında zammı kabul etmek zorunda kaldı. Tabii ki patronlar işçilerin bu kazanımlarını kabullene-miyorlar. Her zaman daha fazla kâr etmek istedikleri için işçilerin toplu sözleşmelerden zaferle çıkması on-ları rahatsız ediyor. Örneğin greve saatler kala işçinin gücünden korka-rak yüzde 85 oranında zam vermayi kabul eden Plascam patronu, toplu sözleşmenin imzalanmasından gün-

ler sonra işyeri baş temsilcisini işten çıkararak intikam almaya çalıştı. Fa-kat Plascam işçileri üretimden gelen güçlerini kullanarak baş temsilcileri-ni tekrar işe geri aldurdılar. Petrol-İş sendikası Gebze şube-sinin imzaladığı toplu sözleşmele-rin en önemli yanı ise vergi ile ilgili kazanımlar. Asgari ücretle çalışanlar bile Ağustos ayı itibarıyla ikinci ver-gi dilimine girecek. Sendikal fab-rikalarda çalışan işçilerin birçoğu Şubat ayı itibarıyla ikinci, Haziran ayı itibarıyla ise üçüncü yani yüzde 27'lik vergi dilimine girdiler; yıl so-nuna doğru ise yüzde 35'lik döndün-cü vergi dilimi onları bekliyor. Bu da dünyada eşşi benzeri olmayan şekilde

işçilerin ücretlerinin yıl içe-risinde azalması anlamına geliyor. Vergi adaletsizliği-ne karşı bütün sendikalar ve konfederasyonlar çeşitli düzeylerde eylemler yap-tılar. Bazı toplu sözleşme-lerde vergi ile ilgili kısmi kazanımlar da elde edildi. Gebze'de Petrol-İş sendikasının im-zaladığı sözleşmelerden Nedex Kim-ya, Pulver, Plascam ve Ravago'da ise vergi yükü tamamen patrona yüklenerek Türkiye işçi sınıfı için ön açıcı bir kazanım elde edildi. Toplu iş sözleşmelerinde grev silahı kullanı-larak vergi adaletsizliğinin işçiler le-hine nasıl çözülebileceği gösterilmiş

oldu. Bütün bu kazanımların yolunu açan ise sendikasına sadece üye ol-mayan aynı zamanda sahip çıkan ve denetleyen sınıf mücadelecisi sendika-cılık anlayışının hem Petrol-İş sendi-kası Gebze şubesi yönetiminde hem de tabanında hâkim olmasıdır. Zafere giden yolun parolası budur.

DYO Boya grevcileri kazandı, şimdi mücadeleyi büyütme zamanı!

İzmir ve Kocaeli'de üretim yapan, toplam 600 işçinin çalıştığı DYO Boya'da 4 Temmuz tarihinde Toplu İş Sözleşmesi (TİS) imzalandı. Petrol-İş sendikasında örgütlü DYO Boya işçileri ile Yaşar Holding arasındaki 43 günlük çetin mücadele DYO işçilerinin zaferiyle sonuçlandı. Mücadeleciler DYO Boya işçileri sınıfımızın saflarında örgütlü ve kararlı bir şekilde verilen mücadelenin, geleceğimiz üze-

rinde belirleyici bir etkiye sahip olduğunu dost ve düşmana gösterdi. Ücretlerde ortalamaya yüzde 92,64 oranında artış sağlandı. Eğit-im ödemesi başlığı altında 20 bin liralık ödeme, vergi kayıplarını kar-sılamak için yıllık 30 bin liralık net kazanımın yanında ikinci yılda enf-lasyona eklenen +%65 oranında re-fah payı sözleşmenin göze çarpan noktaları oldu. Resmi tatil mesaisi 5 yevmiyeye yükseltiyerek, DYO

işçisinin mesaiye daha az zaman ayırıp sağlığını bir aile hayatı ve sos-yal hayat yaşamasının olanakları artırılmış oldu. DYO Boya işçilerinin 43 gün-lük grevinin sonucunda elde edilen zaferin ekonomik kazanımların ötesinde bir anlamı var. DYO Boya grevcileri işsizliğin her geçen gün arttığı, Mehmet Şimşek'in, tem-silcisi olduğu patronlarla beraber aşımıza göz diktiği, hüsrupetimizin

ayaklar altına alındığı ve ancak işçiler tarafından kazanılabileceği günlerinde, daha parlak bir gelece-ği iş etmenin tek yolunun örgütlü gücümüze güvenip, o güçle hareket etmekten geçtiğini gösteriyor. En mücadeleciler işçiler yol gös-terecek, zaferlerimizi zaferler takip edecek, son sözü işçiler söyleyecek! Yaşasın onurlu DYO Boya işçileri!

Temel Conta grevi kararlılıkla sürüyor!

İzmir Kemalpaşa'da bulunan Temel Conta fabrikasında grev, tüm baskı ve tehditlere rağmen 200 günü aşkın süredir devam ediyor. Petrol-İş'e üye oldukları ilk andan itibaren sendika düşmanlığı yapan patronun yanı sıra bir grev kırıcı tarafından saldırıya uğrayan işçilerin mücadelesi ilk günkü gibi devam ediyor.

27 Haziran'da Temel Conta, DYO ve TPI işçileri, DYO işçilerinin Yaşar Holding önünde yapacakları basın açıklaması önce-

sinde Temel Conta merkez ofisinin önünde bir araya geldi. Devrimci İşçi Partisi olarak bizim de katıldığımız eylemde Temel Con-ta işçileri adına işçi temsilcisi söz aldı. Yağ-murda, soğukta, şimdi de sıcaklarda fabrika önünde zulme uğradıklarını ifade eden tem-silci; işçilerin sendika hakkının tanınmasını ve emeklerinin karşılığını alacakları bir top-lu sözleşme istediklerini sözlerine ekledi. Alanda sık sık “Yaşasın sınıf dayanışma-sı!”, “Direne direne kazanacağız!”, “Sendi-ka hakkımız engellenemez!” sloganları yankılandı.

Fabrika önünde ve çeşitli eylemlerle sendika hakkını savunmaya devam eden ve toplu sözleşmeleri için mücadele eden Temel Conta işçilerinin yanındayız! Temel Conta grevi kazanacak!

TPI grevi tüm coşkusu ile devam ediyor!

İzmir'de Çiğli ve Menemen'de bulunan, 2.300 işçinin çalıştığı TPI Kompozit fabrika-sında işçiler 13 Mayıs'ta greve çıkmıştı. Rüzgâr türbini kanadı üretimi yapan ve dünya piyasası-nın üçte birine hâkim olan Amerikan şirketinin karşısında, Petrol-İş İzmir Şubesinde örgütlü iş-çiler mücadelesini sürdürüyor.

Toplu iş sözleşmesi görüşmeleri sürecinde, uzun süre yüzde 30'luk zam teklifinde direten, son olarak yüzde 50 zam teklif eden patron, grev süresince de işçileri yıldırma için farklı yollar deniyor. Toplu işten çıkartma yapacağı, durum-larının kötü olduğu dedikoduları ile işçileri yıldırmaya çalışan patrona karşı işçiler, 2022 yılın-da verdikleri fiili mücadeleyi hatırlatıp insanca yaşanabilecek bir ücret alıncaya kadar mücade-leyi sürdürmekte kararlılar.

İzmir'de aynı sendikaya bağlı DYO ve Tem-el Conta işçileriyle birlikte seslerini İzmir halkına duyurmaya çalışan işçiler, 15-16 Hazi-

ran İşçi Ayaklanması'nın yıl dönümünde Çiğli OSB'de yürüyüş gerçekleştirdi. Üç fabrikanın işçileri sık sık İzmir'i farklı noktalarda emek-çi halka kendi durumlarını anlatmak için bildiri çalışması yapıyor.

TPI Kompozit işçilerinin grevi, Türkiye'deki işçileri ucuz iş gücü olarak gören emperyalist şirketlere karşı işçilerin gözdağıdır. Bu sebeple tüm işçi ve emekçilerin bu grevi sahiplenmesi, TPI Kompozit işçilerinin mücadelesine omuz vermesi ve memleketin hürriyet mücadelesinin bir parçası haline getirmesi gerek.

devreden Tugay'ın bütçeyi ko-rumak niyetinde olmadığı apaçık ortadadır. Cemil Tugay sendikal düşmanlığının karşısında Genel-İş'li ve Belediye-İş'li işçiler ayrı gayrı demeden tek bir yumruk ol-malı, bu saldırıyı püskürtmelidir. Devrimci İşçi Partisi olarak tüm işçileri ve İzmir'in emekçi halkını belediye işçilerinin mücadelesine omuz vermeye davet ediyoruz.

Belediye-İş sendikası bu sınıf saldırısı sonrası 1 Temmuz itiba-riyla İzmir Büyükşehir Belediyesi

önünde eyleme geçeceğini ilan etti. Cemil Tugay'ın işçi ve sendika düşmanlığının karşısında Genel-İş'li ve Belediye-İş'li işçiler ayrı gayrı demeden tek bir yumruk ol-malı, bu saldırıyı püskürtmelidir. Devrimci İşçi Partisi olarak tüm işçileri ve İzmir'in emekçi halkını belediye işçilerinin mücadelesine omuz vermeye davet ediyoruz.

Polonez direnişçisi Engin Gürbüz Acısıyla, tatlısıyla koca bir direniş öyküsü bıraktık

Selamlar yoldaşlar, 2025 Temmuz ayı, geçen sene bu zamanlarda başladığımız ve 173 gün süren Polonez direnişimizin başlangı-cının yıl dönümü olacak.

Polonez direnişçisi Nuh Kaya

Yaşasın dostlarımız! Yaşasın mücadelemiz!

Selamünaleyküm dostlar, Polonez direnişimizin başlangıcının üzerinden bir yıl geçti. Geriye dönüp baktığımızda direnişimiz bitene kadar 173 gün boyunca birçok şey kazandığ-mızı düşünüyorum.

Sonradan farkına vardık ama bu onurlu mücadelemizde en önemli şey kazandığımız dostlar oldu. Bizi yalnız bırakmayan emekçi dostlarımız, sivil toplum örgütleri, siyasi partiler, sanat-

Evet, tam bir yıl oldu, bundan bir yıl önce 19 Temmuz 2024 tarihinde se-nelik izin deyken, yöneticisi olduğum WhatsApp gruplarından çıkarıldığımı görünce işten atıldığımı anladım. Ve ardından 173 gün süren acısıyla, tatlısıyla, kavgasıyla koca bir direniş öyküsü, daha da önemlisi bu haklı da-vada inanmış mücadeleciler insanlarla omuz omuza yürümek.

Yola çıkarken, zor ve ağır bir yü-kün altında olduğumuzu biliyorduk ama ona rağmen biz bu mücadeleyi onur mücadelesi olarak kabul ettik. Ve bu 173 gün boyunca verdiğimiz müca-

dele ile işçi sınıfına çok anlamlı hedi-yeler bıraktık.

Dayanışma ruhumuz bize sınıf-mızı öğretti, mücadeleyi öğretti, birlik olunca neler başarabileceğimizi öğret-ti. Belki bu büyük mücadele sonunda tam olarak istediklerimizi alamadık ama koskoca bir aile olduk ve bizler için en büyük kazanımda bu oldu za-ten.

Bu mücadele 173. günde bitti ama emek mücadelem hep sürecek. Öm-rümün yettiği kadar samimiyetine ve inanmışlıklarına inandığım Devrimci İşçi Partisi ile devam edeceğiz.

Yaşasın emekçi kadınların ve emek-çi erkeklerin mücadelesi. Yaşasın, hak hukuk ve hürriyet mücadelesi. Saygıla-rımla.

Orman yangınlarının faili özelleştirmelerdir! Çıkan yangının daha hızlı söndürülmesinin önündeki engel de sermaye düzeni!

Haziran ayının sonundan başlayarak bir hafta boyunca Türkiye'nin ormanları cayır cayır yandı. Özellikle İzmir ve çev-resinde yoğunlaşan yangınlarda 10 bin-lerce hektarlık alan kül oldu. Ormanlar-ın yanında birçok yerleşim yeri de yangın-lardan zarar gördü, sayısız yer de kullanıla-maz hale geldi. İkisi yangını söndürmeye çalışan işçi olmak üzere toplamda üç kişi hayatını kaybetti. Yangından kaçamayan canlılar da kül oldu.

Çıkan yangınların esas kaynağı elektrik hatları, İzmir Valisi Süleyman Elban da Foça, Ödemiş, Seferihisar ve Çeşme'de çıkan yangınların emekçiler hat-larından kaynaklandığını açıkladı.

Türkiye'de elektrik dağıtım faali-yetleri 2008 yılından itibaren 21 ayrı bölgeye bölünerek parça parça özelleş-tirildi. Elektrik dağıtım işini üstlenen özel şirketler elektrik nakil hatlarının bakım ve onarımlarını yeterince yapmıyor ve eksik personel çalıştırıyor. Özel şirketler kârlarını en yüksek seviyede tutmak için maliyetlerini düşürmeye çalışır, onlar için bu bakım, onarım, kontrol faaliyetleri bi-rer maliyet kaleminden ibarettir. Bu yüz-den elektrik dağıtım şirketleri kârlarını arttırmak için göz göre göre yangınlara ve ölümlere davetiye çıkarıyor.

Altyapısı kamuya ait olan elektrik da-ğıtımında yalnızca işletme hakkı özel şir-ketlere devrediliyor. Dolayısıyla Türkiye Elektrik Dağıtım Anonim Şirketi'nin (TEDAŞ) de bu özel şirketleri denetle-mesi gerekiyor. Fakat TEDAŞ'ın çok sınırlı personel çalıştırdığı biliniyor ve devletin bu kısıtlı personel ile özel şirket-leri yeterince denetlemediği gayet açık. Ayrıca elektrik kaynaklı yangınlar için bu şirketlere herhangi bir yaptırım de uygu-lanmıyor. Özellikle mücbir sebep (kontrol edilemeyen) olarak kayıtlara geçen bu yangınlarda şirketlerin sorumluluğu ört-bas ediliyor. Fakat bu yangınlardan hiçbir mücbir sebep kaynaklı değil. Teknolojik

altyapı, düzenli ve layıkıyla yapılan bak-ım ve kontrol çalışmaları bu yangınları engelleyebilir. Elektrik üretimi ve iletimi baştan sona tek bir merkezden planlanıp kontrol edilmez, özel şirketlerin kâr arzu-suna terk edilerek parçalara bölünürse bu mümkün olmaz. Türkiye'de her yıl yaşan-an orman yangınları da bunun en büyük kanıtıdır.

Kâr hırsı, sermaye düzeni yangınla mücadelenin de önüne geçiyor!

Sermaye düzeni, sadece, özelleştirme ile şirketlerin insafına bırakılan elektrik hatları üzerinden yangınların kaynağı değil, aynı zamanda yangınlara daha hızlı müdahale edilecek daha az zararla bertaraf edilmesinin önündeki en büyük engellerden de biri. Hava sıcaklığı, nem oranı, rüzgârın yönü, şiddeti gibi şeyler de yangının ne kadar sürede kontrol altı-na alınıp söndürülebileceğini belirlemede etkili oluyor. Bunlar insanın kontrolünde olan konular değil. Ama devletin yeterli yangın söndürme uçak ve helikopterinin olması, yangınlara mücadele için yeter-li sayıda ve donanımda ekibin sürekli istihdamı gibi konular doğrudan kendi kontrolünde ve kritik önemdeki konular. Geçtiğimiz yıllarda çıkan yangınlarda Türk Hava Kurumu'nun uçaklarının yine yaz aylarında çıkan yangınlarda kulla-nılmaması eleştirilmişti. Şimdi de hükü-met, İzmir Büyükşehir Belediyesi'nin uçak satın alma talebi reddedildiği için eleştiriyorlar. Bu Kızılay'ın depreme çadır satmasına benzerdi! Hayır, aksine kamunun merkezi planlaması ve kaynak-larını artırıp ihtiyaca göre her yangına müdahale edebilecek şekilde seferber etmesi gerekir. Bu sayede mesela İzmir, Foça gibi deniz kenarındaki şehirlerde, damacanalarla müdahale etmeye çalış-mak yerine, yeterli sayıda helikopterle

denizden su çekmek ve yangını çok daha hızlı söndürmek mümkün olabilir.

Uçak ve helikopter sayısının yanında son yıllarda eğitimli ve deneyimli yangın söndürme personelinin sayısının azalma-sı da zaaf sebeplerinden birisi. Orman Genel Müdürlüğü (OGM) bünyesindeki eğitimli, tecrübeli personel emekçiler oldu-ka yerine alttan daimi kadrolar yetiştir-mek yerine sözleşmeli, sezonluk, geçici istihdam kural haline geliyor. Bu durum da yangın coğrafyasına yabancı ekiple-rin müdahale etmesi, kritik kararlarda yeterli deneyimden yoksun olmak gibi sonuçlar doğuruyor. Ayrıca daha önce 112 acil çağrı merkezlerinde OGM per-soneli de çalışıyorken artık çoğu şehirde bulunmuyor ve çağrılar başka kurumlara yönlendiriliyor. Bunun anlamı, yangın deneyimi olmayan ve yangının coğrafya-sına da hâkim olmayan kişilerin ihbarları yönlendirmesi ve kaçınılmaz olarak ilk müdahalenin gecikmesidir.

Tek çözüm kamulaştırma!

Kapitalizm doğayı talan ediyor, insan hayatını özel sermayenin çıkarları uğru-na hiçe sayıyor. Özelleştirmeler ile birlikte sermayenin mantığı en hayati alanlara bile sirayet etmiş durumda. Bu cende-reden çıkmanın yolunun yalnızca özel şirketler için daha iyi bir denetim talep etmekten geçmediği çok açık. Üretimden dağıtım, rafinerilerden madenlere kadar enerji sektörünün tamamının tazminat-sız olarak işçi denetiminde kamulaştırılması tek çözümdür. Orman yangınlarının faili olan özelleştirmeleri, onları ortadan kal-dırarak cezalandırmalıyız!

Armağan Tulun

“Biz duvarları yıkarak ilerlemek zorunda olan işçileriz”

Tam bir yıl önce Polonez işçileri, o zamana kadar belki de kendileri dışında kimsenin doğru dürist yolunu bilmedi-ği, önünden geçmediği, Çatalca'da ormanın içindeki fab-rikanın önünde tutuştuğu ilk kıvılcımı. İlk günlerde kimse 173 gün sürecek, sınıf mücadelesi gündemine damga vuracak ve işçi sınıfının tarihine adını altın harflerle yazdıracak bir mücadeleye girişildiğinin farkında değildi. Ama Polonez direnişi öyle bir mü-cadele oldu ki, işte bugün direnişin birinci yıldönümü ve aileleri ile birlikte kadın erkek 146 Polonez işçininin her anından gurur duyulan şanlı direnişine selam durma günü.

Çünkü Polonez direnişi son yıllarda Türkiye'deki en öğretici işçi mücadelelerinden birisi oldu. Yıllarca asgari ücretin bile altında maaşlara mahkûm edilen işçilerin “artık yeter” diyerek sendikalarında örgütlendiklerinde, birbirlerine kenetlendiklerin-de neler yapabileceklerini gösterdi. İşçi sınıfından umudunu ke-senlerin yüzüne, işçi sınıfı burada, sadece kendi geleceğine değil, tüm işçi sınıfının onuruna, memleketin geleceğine sahip çıkıyor diye çarpan bir tokat oldu.

Sendikaya üye olmaya karar verdiklerinde, belki de sadece mutfakta kaynayan tencereyi, çocuklarına, ailelerine daha iyi bir gelecek sağlayacak ücretleri, her Pazar mesai yapmadan çoluğu-na çocuğuna daha fazla vakit ayırayabilecek bir çalışma düzenini düşünerek yola çıkmışlardı. “Biz ekmeginizin peşindeyiz” de-diler ama karşlarına sadece Anayasa 51 sendika hakkının gasp edilmesi değil, yürüyüş hakkının, eylem hakkının gasp edilmesi de çıktı. Sadece patronun saldırılarına değil, biber gazına, polis şiddetine, ters kelepçe ile gözaltına alınmaya, polisin, kaymakam-ın, valinin her türlü baskısına göğüs gemek zorunda kaldılar.

Ama ne olursa olsun 173 gün boyunca yılmadılar, bir adım geri atmadan direndiler. Ekmeginizin peşindeyiz diye çıktıkları yol-da yürüyüşleri engellenince aç kaldılar ama onurlu mücadelele-rinden vazgeçmediler. Bu ülkenin sermayenin istibdadı altında bir çadır devlete dönmese karşı çadırlar kurdular, meydanlara yattılar, iş, aş için başlayan mücadelelerini hürriyet mücadelesi ile birleştirdiler. “İş, Aş, Hürriyet” sloganları direniş çadırında, Anayasal hak yürüyüşü yollarında, adliye binalarının önünde yankılandı. Her adımlarında patronların çıkarımı korumak için karşlarına dikilen duvarları gördüler ama polisin fabrika önün-deki şiddetli bir saldırısının ardından bile kararlılıklarını gösterip “duvarları yıka yıka geldik, bundan sonra da öyle devam edece-giz” dediler ve sonuna kadar sözlerinin arkasında durdular. Pat-ronların sendikalaşmayı engellemek için işçileri hiçbir gerekçe göstermeden, iftira ile hırsızlık ve yüz kızartıcı suçtan Kod-46 ile işten çıkarmasına karşı, “Sendika kazanır, 46'yı kaldırır” slo-ganını direniş çadırında buldular ve mücadeleleriyle o sloganın gerçek olmasını sağladılar. Direniş sırasında buna benzer sayısız kazanımın yanında elbette her şeyden önemli Polonez işçile-rinin birliği, kazandığı sınıf bilinci ve mücadele deneyimi oldu. Direnişin sonunda bu büyük direnişin hakkı olan tüm hedeflerine ulaşamamış olsalar da yine de Polonez işçisi kazandı. Ve sendi-kaya üye olup, sahip çıkmanın ama aynı zamanda denetlemenin ne kadar kritik olduğu dersini bir kez daha kendi deneyimi ile işçi sınıfına vermiş oldu.

Polonez direnişi, yazın kavurucu sıcakını, kışın ayazını ya-sadığı 173 günün ardından bitti; ama Polonez işçileri mücade-lede saf tutmaktan vazgeçmiyor. İşte en büyük kazanım budur. Yağmur çamur yağsa da kış kıyamet kopsa da direneceğiz diye-rek tuttukları nöbeti şimdi artık başka fabrikalarda yanan çoban ateşlerinin başında dayanışma göreviyle devam ettiriyor Polonez işçileri. Ve daha da önemli işçi sınıfı siyasetine omuz veriyor, onu büyötmek için taşın altına elini koyuyor. Fabrikanın kapı-sında son kez bir arada olduğumuz gün, ellerimiz havada önce yumruk olup sonra tutuştuğunda, bir söz vermiştik: “Bu kavuşan ellerimiz ayrılmayacak, bu buluşan yüreklerimiz kopmayacak!” Çünkü daha yürüyecek çok yolumuz var, çünkü daha aşacak çok barikat var. Nereye kadar? Fabrikalar bankalar devletin, devlet işçinin oluncaya kadar! Onlar direniş boyunca her sözlerinin ar-kasında durdukları gibi, bu sözün de arkasındalar. Polonez di-renişinin birinci yıldönümünü idrak etmenin en anlamlı yolu, o gün Polonez işçilerinin verdiği sözü, işçi sınıfına iş, aş, hürriyet mücadelesini büyütmeye çağrısı olarak görmek olur. Bu çağrıya kulak verelim, verelim ki, Polonez direnişinde olduğu gibi işçi sınıfı tarih yazmaya devam etsin ve sonunda gündüzlerinde sö-mürülmeyen, gecelerinde aç yatılmayan ekme, gül ve hürriyet günleri bizim olsun!

Levent Dölek

Kötülüğün sınıf karakteri ve Mehmet Türkmen'in sınıf mücadelesi

Tüm Türkiye'nin CHP'li belediyelere yönelik hukuki kılıfa sokulmuş siyasi operasyonları tartıştığı, hukuksuzluğun, keyfilğin kol gezdiği, masumiyet karinesinin ayaklar altına alındığı bir ortamda Gaziantep'te bir dava görüldü. Tekstil işçilerinin lideri Birtek-Sen Genel Başkanı Mehmet Türkmen yargılanıyordu. Bu davada bulunmak ve Mehmet Türkmen'in yanında olmak bir sınıf dayanışması göreviydi. Devrimci İşçi Partisi'nin dayanışmasını göstermek, onun mücadelesini takdirle takip eden ve örnek alan öncü işçilerin selamlarını iletmek için oradaydık.

Mehmet Türkmen, Şubat ayında Başpınar'da binlerce tekstil işçisinin sefalet ücretlerine karşı artık yeter diyerek fiili grevlere girdiği mücadele dolayısıyla “suç işlemeye tahrik” ve kötü ünlü 301. Maddeden yargı organlarını aşağılamaktan suçlanıyordu. Eylemler süresince gözaltına alınmış, tutuklanmış, bir ay cezaevinde kaldıktan sonra ev hapsine çıkartılmıştı. Daha sonra ev hapsi uygulaması da kaldırılmıştı. Ama ev hapsi sürecinde hastaneye gittiği gerekçe gösterilerek (gerekli bildirimleri de yaptığı) yeniden ev hapsine alındı. İşçilerin önderi dört aydan fazla fiilen sendikacılık yapamaz hale getiriliyordu. Anayasa'nın örgütlenme, sendikalaşma, toplanma haklarını düzenleyen maddeleri ayaklar altına alındı. Aylar sonra 4 Temmuz'da görülen duruşmada Mehmet Türkmen emeğin haklarını müdafaa eden ve istibdadı yargılayan bir savunma yaptı. Ev hapsi kaldırıldı ama savcı mütalaaasında halen ceza verilmesi isteniyordu. Duruşma ertelendi.

Şubat ayında Gaziantep'i saran işçi eylemleri kontrol altına alınamamış, büyüdüğüne büyümüş, fabrikadan fabrikaya sıçramıştı. Patronlar, işçilerin insanca yaşam için talep ettiği ücretleri kabul etse, hatta oraya bile gitmeye gerek yok işçilerle insan gibi pazarlığa otursa mesele çözülecekti. Ama hayır. Patronlar işçileri köleleri olarak görüyordu. Patronlar görüşmeye işçileri değil valiyi çağırırdılar. Çakarlı araçlar geldi. İçeride toplantı yapıldı. Toplantı bitmeden patronların korumaları gelip “eyleminiz yasaklandı birazdan gelip sizi dağıtacaklar” diyerek işçileri tehdit etti. İşçiler, valiliğin eylemleri yasaklama kararını daha resmi olarak ilan edilmeden patronun korumalarından duyuyordu. Mehmet Türkmen'in tahrik ettiği iddia edilen suç, valilik yasağına rağmen işçileri eyleme çağırarak. Sendika, Valilik tarafından alınan yasaklama kararını idare mahkemesine götürdü. İdare mahkemesi yasağı hukuka aykırı buldu, iptal etti. Bölge idare mahkemesi iptal kararını kesinleştirdi. İşçi eylemlerinin suç olmadığı tescil edildi. Ama hâlâ Mehmet Türkmen'in, suç işlemeye tahrikten yargılanmasına devam ediyor.

301. Maddeye konu olan eylemleri ise, yaşanan bu olay sonrası valinin hukuku ayaklar altına aldığını söylemek ve yargıyı patronların istekleri doğrultusunda hareket etmekle eleştirmek. Öyle farazi eleştiriler değil bunlar. Valiliğin yasaklama kararının nasıl alındığını söyledik. Başkanın tutuklanmasında da yargının fecateine tanık oluyoruz. Polis sefferi savcılığın odasına defalarca girip çıkarken ve uzun görüşmeler yapılırken, Mehmet Türkmen de kapıda ifade için saatlerce bekliyor. Saatler geçtikten sonra görülmedik şekilde apar topar soruşturma savcısının değiştirildiğini öğreniyorlar. Yeni savcı ifade bile almadan tutuklamaya sevk ediyor, mahkeme de mühürli basıp işçi liderini hapisaneye gönderiyor. Sonra Mehmet Türkmen bunları eleştirince yargı organlarını aşağılamış oluyor. Oysa Anayasa'yı çiğneyen, yargının güvenliğini, adalet algısını yerle bir eden, halk içinde adliyeyi adaletsizlikle anılır hale getiren Mehmet Türkmen değil, onun eleştirdikleri.

Mevcut rejimin ne olduğunu doğru anlamak, kime güvenip, kimle birlikte hareket edeceğimizi bilmek için belediye davalarına değil bu davaya bakmak lazım. Mehmet Türkmen, CHP'li, DEM Partili ya da başka partilere oy vermiş muhalif işçilerin temsilcisi değildi. AKP'li, MHP'li işçilerin de ekme ve hürriyet mücadelesine önderlik etti. Dahası var. İşçilerin karşısında sadece AKP'li patronlar yoktu. Fabrikasının önünde işçileri işleri sokmaya çalışırken, Mehmet başkan “sen bu işçilerin emeği ile zengin oldun” deyince “Bana zenginliği Allah verdi” kibriyle yanıt veren AKP milletvekili çok gündem olmuştu. Ama Mehmet Türkmen hakkında şikayeti olan patronlar arasında sadece AKP'li patron yoktu, CHP Gaziantep milletvekilinin tekstil patronu kardeşleri de vardı. Yani işçiler ekmeği için ayrı gayrı demeden birleşirken patronlar da çıkarları için el ele veriyorlar.

Mehmet Türkmen'in davası gösteriyor ki istibdadın bir sınıf karakteri var. Sermayenin istibdadı ile mücadele ediyoruz. Olan biteni öfkeyle “kötülük” diye tanımlayan çok insan var. Bazen sol partilerin bildirilerinde bile görüyoruz bu apolitik tanımlamayı. Haklılık payı yok mu? Yok diyemeyiz tabii ki. Her gün büyük kötülükler yaşıyor. Ama kötülerin iktidarı ile falan karşı karşıya değiliz. Kötülüğün bir sınıfsal karakteri var. Sermayenin düzeni ile mücadele ediyoruz. Sermayenin istibdadına karşı ekme ve hürriyet mücadelesi veriyoruz. Mehmet Türkmen'e hürriyet istiyoruz. Çünkü memleketle hürriyet işçilerle gelecek!

Sahte barış daha çok kan, sahte çözüm daha çok baskı ve zulüm getiriyor!

PKK silah bırakma doğrultusunda ilk adımı atmaya hazırlanıyor. PKK adına yapılan açıklamada Süleymaniye'de 20-30 kişilik bir grubun sembolik bir törenle silahlarını imha edileceği açıklandı. Dem Parti de "Bir grup PKK üyesinin önümüzdeki günlerde Kürdistan Bölgesel Yönetimi topraklarında yapılacak bir etkinlikle kongre kararları doğrultusunda adım atması bekleniyor" dedi ve yazarlardan, kurum temsilcilerinden oluşan bir grubu süreci gözlemlemesi için bölgeye götüreceklerini açıkladı. Erdoğan da “silah bırakma kararını uygulamaya başlamasıyla süreç biraz daha hız kazanacaktır” diyerek bu gelişmeyi doğruladı ve AKP Genel Başkan Vekili Etkan Ala ve MİT Başkanı İbrahim Kalın'la birlikte Dem Parti heyetiyle görüşme gerçekleştireceklerini ekledi.

Süreç bıçak sırtında

Sembolik gösterilerle sürecin pürüzsüz ilerlediğine dair bir izlenim yaratılmak istense de durum farklı. PKK fesih ve silah bırakma doğrultusundaki kongre kararlarını açıkladığı süreçte Milli Savunma Bakanlığı askeri operasyonların devam ettiğini açıklamıştı. Daha sonra PKK dron kullananak 3'ü ağır 10 askerlin yaralandığı bir saldırı gerçekleştirdi. Bu saldırının ardından iktidar cephesinden çok sayıda eleştirel ses yükselmeye başladı. Baştan itibaren süreç karış konumlanan Zafer Partisi gibi çevreler de muhalefet dışında arttırdılar. Ancak tüm bu karşıt sesler “örgüt içinde süreci baltalamaya çalışanlar var” denerek itidal çağrılarıyla geçiştirildi. PKK liderlerinden Mustafa Karasu ise karşı taraftan birebir aynı sözlerle “devlet içinde bir kesim bu süreci bozmak istiyor” diyerek sürece dair eleştirilere yükseltti. Mustafa Karasu'nun sürece karşı olduğu için PKK Olağanüstü 12. Kongresi'ne katılmadığı hatta infaz edileceği söylentileri çıkmıştı. Mustafa Karasu'nun devleti adım atmakla suçladığı ve sürecin tıkanmakta olduğunu ima ettiği konuşmaları PKK yayın organında yayımlandı.

Gizli diplomasinin ardındaki gerçekler

Belli ki arka planda yoğun bir gizli diplomasi ve müzakere süreci işliyor. Halk hiçbir şekilde olan bitenden haberi edilmiyor. Sürecin arka planında Türkiye'nin Suriye ve Irak'ta Kürt coğrafyasına sömürgeci bir himaye ile nüfuz etme çabası var. Pazarlıklar bu

doğrultuda ilerliyor. Belli ki demokrasi, özgürlükler bu masada yok! AKP-MHP sürekli sivil, demokratik anayasadan bahsediyor ama mevcut anayasayı dahi her gün ayakları altında çiğniyor. Yarı yolda kalmış bir infaz düzenlemesi ile tahliyeler sağlansa da hapishaneler boşalmak bir yana daha da fazla dolup taşıyor. İstibdad rejimi Kürt illerindeki kayyımları kaldırma doğrultusunda en ufak bir adım atmazken kayyum rejimini CHP'li belediyelere genişletiyor. Kürt hareketi hiçbir düzeyde bu gelişmeleri süreci yürütmeye engel olarak görmüyor. Her açıklamada baskılara dair sert bir karşı çıkış görülmiyorsa sadece sitem ediliyor. Baskıcı uygulamaların sürece katkı sağlamadığından dem vuruluyor. Hani süreç “demokratik toplum” süreciydi? AKP-MHP, açılım için tekrar adres benim, “Kent uzlaşısı” gibi sandıkta iktidarı zorlayacak politikalarından vazgeçin diyor! “Seni başkan yapalım” süreciydi? AKP-MHP, İran'a yapılan saldırılarda emperyalist safta yer aldığı için, Kürecik ve İncirlik Üsleri dolayısıyla İran'la savaşa giriyordu. İran'ın Katar'daki Amerikan üssünün yanı sıra Kürecik'e de füze atması halinde ne olacaktı? Türk-Kürt ittifakından bahsediliyor. Madem bu barışçıl bir ittifaktır neden sürecin tarafları barıştan yana ABD ve İsrail'in karşısında tutum almamıştır? Madem bu ittifak İsrail'e karşıdır neden Türkiye İsrail'e savaşta fiilen destek vermiştir? Neden PKK, İsrail bombaları yağarken İran kolu üzerinden özerklik kılıfı giydirmesi gerekiyordu. İlginç bir durum oldu. Mahkeme karar vermedi ve davayı 8 Eylül'e ertele-di. Bu erteleme kararının da ciddiye alınır hukuki bir gerekçesi yoktu. Mahkeme başkanı “Bu celsede karar verecektik ama ceza yargılamasındaki görevsizlik kararının kesinleşmesini bekliyoruz. En azından yargılamanın hangi mahkemede yapılacağına görmemiz gerekiyor.” diyerek erteleme kararını açıkladı. Asliye Ceza Mahkemesi “rüşvet suçu” var ise Ağır Ceza Mahkemesi yetkilidir diye görevsizlik kararı vermiştir.

Süreç burjuvazinin sömürgeci çıkarlarına yaslanıyor ve emperyalizmin himayesinde yürüyor

Meselenin özünde baştan beri vur-guladığımız gibi Türkiye burjuvazisinin sömürgeci çıkarları ve Kürt hareketinin bu çıkarlara uyumlu hale getirilmesi vardır. Suriye'de SDG ve HTŞ arasında kurulmaya çalışan ittifak ekسنی de Irak'ta PKK ile Barzani'nin barıştırılma-ya çalışılması da Türkiye'nin sömürgeci nüfuzunu arttırmaya, Kürt hareketinin de bu sürece entegre olmasına yönelik çabalaradır. Ancak Türkiye'nin tek başına herkesi bir hizaya sokacak gücü yoktur. HTŞ üzerinde Türkiye'nin etkisi elbette ki var ama bu etki İngiliz emperyalizminin mutfağında olmadığı, Körfez ülkelerinin finanse etmediği, ABD'nin onay vermediği ve nihayet İsrail'in razı olmadığı herhangi bir projeyi hayata geçirebilecek boyutta değildir. Türkiye, ABD ve İngiltere'nin ayağına basmamak için atacağı her adımı ölçüp biçerek atmaktadır. Türkiye bölgede nüfuz kazanmasını emperyalizmin Batı Asya'daki hakimiyetinin bir aracı olarak pazarlamaktadır.

Bu sebeple İsrail'e karşı bir araba laf söylediği halde İsrail-İran savaşında emperyalist cephede yer almıştır. Emperyalistlerin de Kürt sorununun çözümü gibi bir derdi yoktur. Amerikan ve İngiliz emperyalizminin süreçten beklentisi, NATO müttefikleri olan Türkiye'nin, Kürt hareketinin tamamının emperyalist himaye altına girmesine yardımcı olması. İran'ın İsrail için bir tehdit olmaktan çıkartılması ve yerine yeni bir tehdidin yükselmesinin engellenmesidir.

Özgürlük artırmıyor istibdad koyulaşüyor! Barış gelmiyor yeni ve daha büyük savaşlar kapıda dayanıyor!

Sürecin ilerlemesi özgürlükleri değil istibdadı arttırıyor. Süreç güya başın için yapıyor. Ama az kalsın Türkiye, İran'a yapılan saldırılarda emperyalist safta yer aldığı için, Kürecik ve İncirlik Üsleri dolayısıyla İran'la savaşa giriyordu. İran'ın Katar'daki Amerikan üssünün yanı sıra Kürecik'e de füze atması halinde ne olacaktı? Türk-Kürt ittifakından bahsediliyor. Madem bu barışçıl bir ittifaktır neden sürecin tarafları barıştan yana ABD ve İsrail'in karşısında tutum almamıştır? Madem bu ittifak İsrail'e karşıdır neden Türkiye İsrail'e savaşta fiilen destek vermiştir? Neden PKK, İsrail bombaları yağarken İran kolu üzerinden özerklik kılıfı giydirmesi gerekiyordu. İlginç bir durum oldu. Mahkeme karar vermedi ve davayı 8 Eylül'e ertele-di. Bu erteleme kararının da ciddiye alınır hukuki bir gerekçesi yoktu. Mahkeme başkanı “Bu celsede karar verecektik ama ceza yargılamasındaki görevsizlik kararının kesinleşmesini bekliyoruz. En azından yargılamanın hangi mahkemede yapılacağına görmemiz gerekiyor.” diyerek erteleme kararını açıkladı. Asliye Ceza Mahkemesi “rüşvet suçu” var ise Ağır Ceza Mahkemesi yetkilidir diye görevsizlik kararı vermiştir.

Biz ne barışa ne çözüme karşıyız, biz gerçek bir barış gerçek bir çözüm istiyoruz!

Bu süreçten sadece emperyalistler, Türkiye'nin sömürgeci burjuvazisi ve az sayıda işbirlikçi Kürt burjuvası ve toprak ağası menfaat sağlar, asla Türk ve Kürt emekçileri yoksulları değil! Barışın yolu Kürt sorununun çözümünden geçiyor. O halde biz Kürt halkının meşru ve haklı taleplerinin karşılanmasını, Türk ve Kürt halklarının, Türkiye'nin ve Kürte'nin eşitliğini istiyoruz. Barışın yolu Batı Asya'daki her savaşın arkasındaki güçler olan Amerikan, İngiliz ve Avrupalı emperyalistlerin bölgeden kovulmasından, bölgemizin soykırımı Siyonist İsrail'den arındırılmasından geçiyor. O halde biz Türkiye'nin NATO'dan çıkmasını, emperyalist üslerin kapatılmasını, İsrail'le ilişkilerin kesilmesini ve Siyonistlere tam ambargo uygulanmasını istiyoruz. Bu yüzden geçmiştten bugüne biz Kürtlerle barış ABD'yle savaş diyoruz!

Butlan ertelendi, buhran sürüyor!

CHP'nin 38. Olağan Kurultayının iptali ve hiç yapılmamış kabul edilmesi (mutlak butlan) talebiyle Ankara 42. Asliye Hukuk Mahkemesi'nde açılan dava bugün (30 Haziran 2025) görüldü ve mahkeme 8 Eylül tarihine ertelendi. Mahkemede eski Hatay Belediye Başkanı CHP'li Lütfü Savaş ve bazı CHP kurultay delegeleri davacı konumunda bulunuyor. Mahkeme eğer davacıların talebi doğrultusunda kararını verseydi CHP'nin 4-5 Kasım 2023'te gerçekleştirilen 38. Olağan Kurultayında Genel Başkan, Parti Meclisi ve Merkez Disiplin Kurulu seçimleri yok sayılacak, her şey 3 Kasım 2023'e dönecek yani bu tarihte Genel Başkan olan Kemal Kılıçdaroğlu ve diğer kurullar tekrar görev başına gelecek. Dolayısıyla Kılıçdaroğlu da bu davanın bir tarafı olarak görüldü.

CHP davası CHP'lerin işbirlikçilik yaptığı bir iktidar operasyonudur

Türkiye siyasi tarihinde eşi benzeri olmayan bu karar ancak hukuka takla attırarak alınabilir. Çünkü Yüksek Seçim Kurulu'nun yetkili olduğu ve tüm itiraz süreçlerinin tamamlanıp kesinleştiği CHP Kurultayı ile ilgili Asliye Hukuk Mahkemesi'nin karar vermeye yetkisi dahi yoktur. Dolayısıyla klasik bir istibdad rejimi örneği olarak mahkemenin siyasi talimata hukuki kılıf giydirmesi gerekiyordu. İlginç bir durum oldu. Mahkeme karar vermedi ve davayı 8 Eylül'e ertele-di. Bu erteleme kararının da ciddiye alınır hukuki bir gerekçesi yoktu. Mahkeme başkanı “Bu celsede karar verecektik ama ceza yargılamasındaki görevsizlik kararının kesinleşmesini bekliyoruz. En azından yargılamanın hangi mahkemede yapılacağına görmemiz gerekiyor.” diyerek erteleme kararını açıkladı. Asliye Ceza Mahkemesi “rüşvet suçu” var ise Ağır Ceza Mahkemesi yetkilidir diye görevsizlik kararı vermiştir.

Dikkat! Rüşvet iddialarını da içeren ceza yargılamalarının sonucunu değil hangi mahkemenin görevli olduğunu görmek istiyor. “Sanıkların ceza mahkemesinde suçlu mu görüleceği yoksa beraat mı edeceği belli olsun, bu bizim baktığımız davada maddi gerçekliğin ortaya çıkması açısından önemlidir” dese belki anlaşılır. Ama öyle demiyor. Hangi mahkeme bakacak onu göreyim diyor. Sonra sanıklar suçlu da görülse beraat de etse benim için fark etmez diyor. Sadece hukukla değil akillle mantıkla da ilgisi olmayan gerekçeler. Nitekim erteleme kararının hemen ardından görevsizlik kararı reddedildi ve ceza yargılamasının Asliye Ceza Mahkemesi'nde süreceği belli oldu.

Belli ki bu sefer de erteleme yönünde bir siyasi karar tebliğ edilmiş bu karara hukuki kılıf uydurulmuş. Belli ki CHP'nin 8 Eylül'e kadar tüm yaz boyunca kendi iç kavgalarıyla uğraşması, iktidarı sıkıştıran erken seçim yerine CHP'nin seçimini konuşulur olmasın isteniyor. Ve öyle olacağı da anlaşılıyor. İstibdad

rejiminin açık bir siyasi operasyonu ile karşı karşıyayız. Bu operasyonu birçok yönüyle “CHP'de mutlak buhran” başlıklı yazımızda işlemiştik. Bu yazımızda “CHP köklü partidir, bu oyunlara gelmez” gibi düşüncelerin mezarlıktan geçerken ışıltı çalmak kabilinden olduğunu ve Kılıçdaroğlu cephesinin istibdadın mahkemesi eliyle yeniden CHP'nin başına geçmeye hazırlandığını söylemiştik. Geçen süre içinde Kemal Kılıçdaroğlu ve Ekrem İmamoğlu, Silivri'de bir görüşme yaptı. Özgür Özel cephesi, Kılıçdaroğlu'na, kendisini sağduyu ile hareket etmeye davet etmek, kendisinden olası bir mutlak butlan kararını gayrimişru ilan etmesini ve eğer böyle bir karar çıkarsa partiyi hemen olağanüstü genel kurula götüreceğini açıklamasını istemek için aracılar gönderdi. Hepside elleri boş döndü. Silivri'ye geldiğinde Kılıçdaroğlu'nu “genel başkanım” diye karşılayan İmamoğlu artık onun için “beni burada betona gömmek istiyor” diyor.

Kılıçdaroğlu davanın hem tarafı hem de konusudur

Kılıçdaroğlu'nun, mahkemenin mutlak butlan kararının ardından “partiye kayıma terk edemem” diyerek genel başkanlık görevini kabul edeceği, bu görevi de geçici değil kalıcı olarak üstlenmeye hazırlandığı netleşti. Kılıçdaroğlu, derhâl olağanüstü kongreye gitmeyecek, bir buçuk iki seneye yayılacak bir olağan kongre sürecini işletecekti. Kılıçdaroğlu'nun bu planı mahkemeyi siyasi olarak yönlendiren istibdad cephesiyle iletişim ve koordinasyon içinde yürüttüğü anlaşılıyor. Kılıçdaroğlu'nun bu mahkemenin ne davacısı ne davalısı ne sanığı ne de tanığı olduğu, dolayısıyla da bir tutum alması gerekmediğini iddia eden garip bir argüman var. Davanın konusu Kılıçdaroğlu zaten!

Kılıçdaroğlu AKP'nin yargısının eliyle CHP'nin başına geldiğinde CHP örgütlerinden, delegelerinden ve seçmenlerinden büyük tepki toplayacağını tahmin etmemiş olmaz. İstibdadın propaganda aygıtlarından TGRT'yi, gayriresmî reklam ajansı gibi kullanarak CHP tabanını ikna edebileceğine inanmış olmaz. Belki bu kadar nefret objesine dönüşeceğini ummamıştır o kadar. Kılıçdaroğlu mahkeme kararıyla

resmen CHP'nin başına geçmesine kimsenin engel olamayacağını düşünmektedir. Kendi tavrını meşrulaştırmak için de “partiye kayıma terk etmekten daha iyidir” gibi bir argümana sarılmakta ve karşı tarafı gayrimişru ilan etmeye çalışmaktadır. Mevcut aşamada Kılıçdaroğlu doğrudan açıklamalarda bulunmaktan kaçınıyor. Kendini bağlayacak sözlerle manevra alanını kısıtlamak istemiyor. Medyadaki ve parti içindeki aparatları aracılığıyla, Özgür Özel/Ekrem İmamoğlu'nu pavyonlarda kurultay kulisi yapıp, parayla deleğe satın almakta suçluyor. Dahası Özel-İmamoğlu'nu 2023 Cumhurbaşkanlığı seçimlerinde yeni parti kurma çalışmalarını başlatmakla itham ediyor. Yani kendisini AKP ile işbirliği yapmakla suçlayanlara “esas siz AKP'yle işbirliği yaptınız” diyerek karşılık veriyor. Kılıçdaroğlu bizzat sahneye çıkmak için ise “mutlak butlan” kararını bekliyor. Böylece genel başkanlık mührünü alarak inisiyatifli kendi eline alıp hareket etmeyi umuyor. Bu yüzden “Özgür Özel'le görüşün” çağrılarını mahkeme kararından sonra görüldü diye cevap veriyor.

Özel ve İmamoğlu için siyasette kalmanın yolu Kılıçdaroğlu'nun işbirlikçilik görevini devralmak ya da başka ifadeyle normalleşmeye geri dönmek!

Kılıçdaroğlu ekibi 30 Haziran'da olmasa da Temmuz ayı ortasına kadar, yani adli tatilden önce mutlak butlan kararının çıkacağından neredeyse emindi. Bu emin olma hali belli ki siyasi öz güvenden değil istibdad rejimi ile iletişim ve koordinasyon içinde olmaktan kaynaklanıyordu. Gelgelelim mahkemenin 8 Eylül'e erteleme kararı Kılıçdaroğlu cephesinde bir soğuk düş etkisi yarattı. İstibdad cephesinin, A planı dışında da planları olduğunu sinyali Yüksek Seçim Kurulu'nun AKP'li üyesi Recep Özel'in “YSK'nın verdiği karar mahkeme bozamaz. Bozarsa sistem allak bullak olur.” açıklaması ile geldi. Daha sonra AKP'li Ali Turan TGRT'de Recep Özel'in “ben öyle demek istemedim, sözlerim çarpıtıldı” dediğini aktararak bir tür gayriresmî tektip yayımladı. Yine de Kılıçdaroğlu cephesi için hayal kırıklığı ortadan kalkmış değil. Olası “mutlak butlan” kara-

rının 30 Haziran yerine 8 Eylül'de verilmesi halinde nihayetinde Kılıçdaroğlu yine mührü eline alacak ama aradaki 2 aylık zaman zarfında Kılıçdaroğlu her gün daha fazla suçlanacak ve itibar kaybedecek.

İstibdad cephesi ise bu erteleme kararıyla birlikte 8 Eylül'e kadar Özel-İmamoğlu kanadı üzerinde çalışma fırsatı yakalayacak. Onlardan ne istedikleri belli. Erdoğan açıkça söyledi: “İmamoğlu'ndan vazgeç, tekrar normalleşelim.” Özgür Özel, bu çağrıya henüz yanıt vermedi. Tam tersine İmamoğlu'nun adaylığının altını kayalarak Cumhurbaşkanlığı Aday Ofisi'ni bir paralel örgütsel form olarak inşa etmeye başladı. Mitinglere aynı hızla devam etti. Bu ileri adımlar Kılıçdaroğlu'nun hamlesini bastırmak içindir. Özgür Özel'in bunları istibdadı yenecek bir hürriyet seferberliği amacıyla yaptığı düşünün yanılır. Özgür Özel'i ve Ekrem İmamoğlu'nu bir düzen siyasetçisi değil de bir özgürlük savaşçısı zanneden yanı yolda kalır. Zira Özgür Özel, daha sürecin başında 27 Mart'ta Sözcü gazetesine “İmamoğlu'nun adaylığı mümkün olmazsa onun yerine birini çıkaracağız” demişti. Yani 8 Eylül'e kadar istibdad cephesi Özgür Özel'e İmamoğlu'nun adaylığının gündemden çıkarılması için yoğun bir baskı uygulayacak. Karşılık aldığı takdirde istibdad cephesi, Recep Özel'in ilk açıklaması doğrultusunda karar vermesi için talimat verecek, Kılıçdaroğlu'nu da kullanılmış bir kâğıt mendil gibi buruşturup kenara atacaktır. CHP'yi istibdad rejimine karşı bir tehdit oluşturmaktan çıkartmak onun yerine CHP'nin her zaman olduğu gibi iktidara yönelik halktan gelen tehditleri savuşturması görevini üstlenmesi isteniyor. Bu görevi yapmakta Özgür Özel'in mi Ekrem İmamoğlu'nun mu yoksa Mansur Yavaş'ın mı başarılı olacağı ise zaman gösterecektir.

CHP'yi destekleyip CHP'den özeleştiriyen sosyalistler önce kendileri özeleştirilmeli

Tüm bunlar hürriyet cephesinin CHP'den kopması için birer uyarı niteliğindedir. Özellikle sosyalist solun CHP'nin kuyruğuna takılmanın ötesine geçerek, CHP'nin bir fraksiyonuna dönüşmesi kaygı vericidir. Bir dönem önce Kılıçdaroğlu'na oy toplayan, Kılıçdaroğlu'nun siyasal İslamcılar meclisi taşıyan zihni sinir projesine karşı susan, seçim ikinci tura kaldığında faşistlerle bakanlığının altını kayalarak Cumhurbaşkanlığı Aday Ofisi'ni bir paralel örgütsel form olarak inşa etmeye başladı. Mitinglere aynı hızla devam etti. Bu ileri adımlar Kılıçdaroğlu'nun hamlesini bastırmak içindir. Özgür Özel'in bunları istibdadı yenecek bir hürriyet seferberliği amacıyla yaptığı düşünün yanılır. Özgür Özel'i ve Ekrem İmamoğlu'nu bir düzen siyasetçisi değil de bir özgürlük savaşçısı zanneden yanı yolda kalır. Zira Özgür Özel, daha sürecin başında 27 Mart'ta Sözcü gazetesine “İmamoğlu'nun adaylığı mümkün olmazsa onun yerine birini çıkaracağız” demişti. Yani 8 Eylül'e kadar istibdad cephesi Özgür Özel'e İmamoğlu'nun adaylığının gündemden çıkarılması için yoğun bir baskı uygulayacak. Karşılık aldığı takdirde istibdad cephesi, Recep Özel'in ilk açıklaması doğrultusunda karar vermesi için talimat verecek, Kılıçdaroğlu'nu da kullanılmış bir kâğıt mendil gibi buruşturup kenara atacaktır. CHP'yi istibdad rejimine karşı bir tehdit oluşturmaktan çıkartmak onun yerine CHP'nin her zaman olduğu gibi iktidara yönelik halktan gelen tehditleri savuşturması görevini üstlenmesi isteniyor. Bu görevi yapmakta Özgür Özel'in mi Ekrem İmamoğlu'nun mu yoksa Mansur Yavaş'ın mı başarılı olacağı ise zaman gösterecektir.

Yani özeleştiriyenlerin önce özeleştirilmesi yapması gerekiyor. Bunu suçunuzu kabul edin bizim haklı çıktığımızı teslim edin demek için görüyoruz. Görüyoruz ki birçok sosyalist dün Kılıçdaroğlu'na olduğu gibi bugün de Özgür Özel ve Ekrem İmamoğlu'na kefil oluyor. Sosyalistler uyanmak zorundadır yoksa bu kadar derin uyukdayken emekçi halkı nasıl uyandırabilirler! CHP, sosyalistleri iktidara karşı ihtiyaç halinde alana inecek, iktidarla pazarlıklar olumlu giderse istibdadın polislinin önüne atılıp terk edilecek bir militan sokak gücü olarak görüyor ve kullanıyor. Sosyalistler kendini bu şekilde kullanırmamalıdır. Daha da önemlisi sosyalistlerin görevi, düzen partisi CHP'yi solu göstermek, bir müteahhitten hürriyet savaşçısı imal etmek değil hepsinin gerçek yüzünü emekçi halka teşhir etmektir. CHP'nin gölgesinde büyüüp kitleselleşeceğini zannedip bu görevden imtina edenler CHP'yle birlikte çürüyüp gidecektir.

Ertuğrul Oruç**İşçinin de işyeri hekiminin de kurtuluşu örgütlenmeden geçiyor**

Bugün Türkiye, işçi sağlığı ve iş güvenliği (İSİG) alanında dünyada en kötü istatistiklere sahip ülkeler arasında. İSİG Meclisi verilerine göre 2024 yılında Türkiye’de en az 1.897 işçi iş cinayetlerinde hayatını kaybetti. Bu tablonun ortaya çıkmasında, Türkiye işçi sınıfının çalışma koşulları, örgütlülük düzeyi gibi etkenlerin yanında İSİG hizmetlerinin organizasyonunun da payı büyük. İstanbul Tabip Odası tarafından yayımlanan İstanbul’da Ortak Sağlık ve Güvenlik Birimlerine (OSGB) Bağlı Çalışan İşyeri Hekimlerinin Çalışma Yaşamı başlıklı araştırma raporu, İSİG hizmetlerinin çok önemli bir bileşeni olan işyeri hekimlerinin istihdam biçimine ve çalışma koşullarına odaklanıyor. Rapor, işyeri hekimlerinin sorun başlıklarının işçi sınıfıyla ortak olduğunu gösteriyor ve yürütülmesi gereken mücadele şekline dair önemli veriler sunuyor.

Bugün bize belki çok doğal gelse de işyerlerinde işçilere yönelik İSİG hizmetlerinin sunulması işçi sınıfı mücadelelerinin tarihsel bir kazanımıdır. Kapitalizmin erken dönemlerinde işçileri sıklıkla maruz kaldıkları iş kazalarından, meslek hastalıklarından ve iş cinayetlerinden koruyacak bir mekanizma bulunmuyordu. İşçi sınıfının, çalışma koşullarında iyileştirme sağlamak amacıyla sendika ve parti düzeyinde örgütlenmeye başlamasıyla beraber, İSİG’e dair talepleri de oluşmaya başladı. Patronlar için ciddi bir gider kalemi olan İSİG’e dair bu talepler, işçi sınıfının diğer talepleri gibi on yıllara yayılan mücadeleler sonucunda kazanıldı.

İşyeri hekimliğinin -ve elbette işyerini denetlemek üzere ortaya çıkan diğer mesleklerin-, kendine has ayrı bir uzmanlık/branş olarak gelişimini işçi sınıfının mücadelelerine borçluyuz. Dolayısıyla işyeri hekimliğinin doğuş amacı; özünde tek amacı kâr etmek olan, insan sağlığını, kâr etmek uğruna hiçe saymaya eğilimli kapitalist üretim sürecini işçilerin sağlığını korumak için düzenlemek ve disipline etmektir. Yani, işyeri hekimliği, işin doğası gereği patronla karşıt bir pozisyondaydır.

Türkiye’de uzun yıllar işyeri hekimlerinin sertifikasyonunu, çalışacakları işyerlerinin, iş sözleşmelerinin ve asgari ücret tarifeferlerinin belirlenmesi Türk Tabipleri Birliği (TTB) ile tabip odalarının yetki ve sorumluluğundaydı. Patronlar, hekimlerin emeğini ucuzlatmak istiyor ve üretim hattını istedikleri gibi düzenlemeye hiçbir engelle karşılamak istemiyordu. Nihayetinde, 1 Ocak 2013 tarihinde yürürlüğe giren 6331 sayılı İş Sağlığı ve Güvenliği Kanunu ile TTB ve tabip odalarının işyeri hekimliği alanına dair yukarıda saydığımız yetkileri elinden alındı.

Bu kanunla TTB ve tabip odalarının sadece yetkileri kısıtlanmadı, aynı zamanda işyeri hekimleri de ciddi şekilde özlük hakkı kaybına uğramış oldu. Nitekim araştırma raporunda, görüşme yapılan işyeri hekimlerinin kendi çalışma koşullarına (ücretleri, çalışma saatleri, sosyal hakları vb.) dair pek çok sorunu dile getirdiğini görüyoruz. Bu sorunlar arasında işyeri hekimlerinin istihdam biçimi (OSGB’ler) merkezi bir yerde duruyor. 6331 sayılı kanunla adlarına OSGB denen, esasında işyeri hekimlerine görece düşük ücretlerle, pek çok özlük hakkından yoksun şekilde taşeron çalışmayı dayatan firmalar kuruldu. Böylece işyeri hekimliği ve tüm İSİG hizmetleri, OSGB’ler üzerinden kâr sağlanan bir alana dönüşmüş oldu. Kaybeden yalnızca TTB, ona bağlı tabip odaları ve işyeri hekimleri olmadı. Esas kaybeden işçi sağlığı alanı; kazanan ise patronlar oldu.

Araştırma raporunun ortaya koyduğu başka bir gerçek, işyeri hekimlerinin dile getirdiği sorun başlıklarıyla işçilerinin birebir örtüşüyor oluşu. Hekimlerin tarihsel ve mesleki olarak avantajlı konumu kısmen sürmekle beraber bu konumunun günden güne eridiği raporun geneline yansımış. Buradan çıkarılacak sonuç, ortak birleşik mücadelenin gerekliliğidir.

İSİG alanında çözüm elbette esas öznenin, yani işçi sınıfının, sendikalarda örgütlenmesi, sınıf mücadelecilerin sendikal pratiği sendikalara hâkim kılması, üretimden gelen gücüyle geçmişte nasıl kazanım elde ettiyse yine aynı şekilde kazanımlar elde etmesinden geçiyor. İşçi sınıfının müttefikleri olarak işyeri hekimleri de tabip odalarından ve sınıf mücadeleciler sendikalarda örgütlenerek işçi sınıfının bu mücadelesine omuz vermelidir. Keza kendi kurtuluşları da buna bağlıdır.

Kamu işçileri toplu sözleşme görüşmelerinde, hükümet oyalıyor, işçi bastırıyor: Artık eylem zamanı!

Kamu çalışanlarını temsil eden Türk-İş ve Hak-İş ile hükümeti temsil eden Türk Ağır Sanayi ve Hizmet Sektörü Kamu İşverenleri Sendikası (TÜHİS) arasında gerçekleşen, kamuda çalışan 600 bin işçiyi ilgilendiren 2025 yılı toplu sözleşme görüşmeleri devam ediyor.

Türk-İş ve Hak-İş’in ortak talepleri en düşük işçi ücretinin günlük 1.800 lira olması; 2025’in ilk altı ayı için %50 ve sonraki 6 aylık dilimler için %25 ücret zammı; verginin adil olması, bunun için de %15’i aşan kısmının işveren tarafından ödenmesi. Çalışma sürelerinin 40 saat olması, cumartesi ve pazar günlerinin tatil olması; eşit işe eşit ücret.

Bu talepleri görmezden gelen hükümet tarafı, aylarca bir cevap bile vermediği kamu işçilerine, 13 Haziran’da dalga geçer gibi 2025 yılının ilk 6 ayı için %16, ikinci 6 ayı için ise %8 zam teklifinde bulundu. Sendikaların bu teklifi müzakere edilemez bulması üzerine gelen ikinci teklif ise ilk 6 ay için %17, ikinci 6 ay için %10 olarak açıklandı.

Hükümet şaşırıyor işçinin sabrını taşıyor!

Hükümet tarafının planı işçiyi oyalayıp geçen yıllarda olduğu gibi sendika bürokrasisiyle bir satış sözleşmesi imzalamak. Ancak bu defa kamu işçileri bastırıyor. Hem işyerinde ve alanalarda eylemler düzenliyor hem de Türk-İş’e eylem ve grev

kararı aldırıp uygulaması için baskı yapıyor. Tabandan gelen bu baskının da etkisiyle Türk-İş, 8 Temmuz’da iş yerini terk etmeme ve 17 Temmuz’da bir gün işe gitmeme gibi üretimden gelen güce dayanan ve iş yerlerinde örgütlenen eylemler planlamak durumunda kaldı.

DISK Ankara’da Türk-İş İstanbul’da eylemde!

DISK 1 Temmuz’da Çalışma Bakanlığı önünde basın açıklaması yaptı ve TÜİK önünde “Yasaları uygula! Gerçekleri açıkla! Ekmeğimizi oynama!” çağrısında bulundu. Türk-İş’in adresi ise başta İstanbul’daki genel merkez binası olmak üzere 81 ildeki AKP il binaları oldu. “Hükümet istifa” sloganlarıyla, AKP genel merkez binasına sırtını dönen emekçiler, istibadda, İngiliz Mehmet’in OVP’sine tepkilerini ve insanca yaşanacak bir ücret taleplerini bir kez

haha haykırdılar!

Kamu işçilerinin meşru ve haklı mücadelesini sahiplenelim!

Kamu işçilerinin talepleri de mücadeleleri de haklı ve meşrudur. Bu mücadele tüm işçi ve emekçilerin sahip çıkması gereken bir mücadeledir.

Zafer için öncü işçilerin, mücadeleciler sendikaların, mücadeleciler şubelerinin sorumluluk alması, elleri şaltlere uzatması ve üretimden gelen gücü patronlara, hükümete ve sendika bürokratlarına göstermesi gerekiyor. Erğün Atalay’a grevi yaptırarak olan da istibdada geri adım attırarak olan da bu olacaktır!

Artık eylem zamanı! Aynı gayrı yok! Kamu işçilerine sefaleti dayatan Orta Vadeli Program’a karşı sendika ve konfederasyon ayırımı yapmadan birleşelim! Krizi yaratan bedelini ödesin!

Kamu emekçilerinin Memur-Sen ve istibdadın kıskacından kurtulması için grevli Toplu İş Sözleşmesi hakkını kazanması şart!

Yaklaşık 4 milyon memur ile 2,5 milyon memur emeklisinin maaş ve aylıklarına yapılacak zam oranının ve aylıklarının belirleneceği 2026-2027 yıllarını kapsayan 8. Dönem Toplu İş Sözleşme (TİS) görüşmeleri 1 Ağustos itibarıyla başlayacak.

Hükümet ile yapılacak görüşmelerde yetkili sendika Memur-Sen, bir sendikadan ziyade AKP’nin arka bahçesi vazifesi gören bir yapı. Hükümetin açıkladığı enflasyon beklentisinin altında zam oranlarına imza atmak, enflasyon farkının imza atıkları TİS sebebiyle eksik hesaplanmasına ve bu yüzden memurların çarpıtılmış enflasyon oranlarının bile altında zam

almasına sebep olmaya kadar rezil bir sicile sahip. Bu yüzden Memur-Sen’den bu sene de bir beklenti içinde olmak için sebep yok!

KESK’in vazifesi TİS tiyatrosunun değil mücadelenin parçası olmaktır

Eğer Mehmet Şimşek’in Orta Vadeli Programı’na rağmen memurlar ve memur emeklileri bir kazanç elde edecekse bunun öncülüğünü ancak KESK yapabilir. Çünkü KESK kamu emekçilerinin sokakta, fiili mücadeleyle kurduğu bir sendikadır. Ancak KESK de somut taleplerden oluşan ve kamu emekçilerini harekete geçirecek bir mücadele programı ortaya koymuyor. Bir mücadele hattı oluşturmak ve tüm kamu emekçilerini bu hattın etrafında toplamaya çalışmak yerine bir talepler manzumesi hazırlayıp sanki bu talepler sadece istemekle alınabilir gibi bir tutum sergiliyor.

Böylece kendini sürece hiçbir etkisi olmayan bir pozisyona yerleştiği oluyor.

Kamu emekçilerinin yasal grev hakkı yok, TİS süreci özellikle öğretmenlerin de içinde olduğu Ağustos ayında gerçekleştiriliyor. Bunun sebebi gayet açık; çünkü memurların TİS süreci tamamen göstermelik bir oyun olarak tasarlanmış durumda. Bu yüzden KESK de dahil olmak üzere hiçbir sendika veya konfederasyonun hazırladığı listelerin bir etkisi yok.

İlk hedef bu düzenin teşhiri ve yerle yeğin edilmesi. Bunu yapabilmek için de kamu emekçilerinin birleşik cephesini kurmak, her sendikadan ve örgütsüz kamu emekçilerini ortak ve acil talepler etrafında bir araya getirmek ve fiili grevlerle TİS düzenini hedefe koymak şart.

Unutmayalım kamu emekçileri de işçi sınıfının bir parçasıdır; mücadele ederek kazanamayacağı bir hakkı yoktur ve işçi sınıfı bugüne kadar ne kazandıysa mücadele ederek kazanmıştır. KESK’e düşen de tarihine ve ilkelere sahip çıkarak bu mücadelesinin önüne düşmektir.

Sungur Savran**Önceliklerimiz**

1967’de İsrail ile bir dizi Arap ülkesi arasında yaşanan “Altı Gün Savaşı” hatırlanınca, İsrail’in İran’a açtığı, ABD’nin de bir günlüğüne karıştığı savaş için en uygun ad “12 Gün Savaşı”. İran’ın, gerek İsrail’in ilk günlük bombalamasından ve hedefini on ikiden vurarak suikastlarından itibaren çok zayıf vermesi, gerekse Amerika’nın B-2 uçğandan attığı dünyanın en ağır bombasının Fordo nükleer tesisinde ciddi hasar yaratması dolayısıyla bu savaşta ciddi bir dayak yediği izlenimi pek yaygın. Oysa ilk izlenimler her zaman en isabetli sonucu vermez.

Savaş tarihi açısından çok özel bir yer tutan bir davranışla karşı karşıyayız: Trump neden bir gün dünyanın en tahripkâr bombasını İran’ın tepesine fırlattı, ama ertesi gün her iki ülkeyi de ateşkese zorladı? Bunu doğru yorumlamadan bu savaşın kazanımını kaybedenini tespit etmek mümkün değil. Bunu doğru yorumlamak için de İsrail’in bu savaşta neden başlattığını ve (Trump’ın baskısı altında) neden bitirdiğini anlamak gerekiyor.

İsrail için bu savaş, Ortadoğu’yu (Batı Asya’yı) “direniş eksenini”nden arındırma savaşının yeni (ve umuluyordu ki belirleyici olacak) bir evresi idi. Hamas’ı yenilgiye uğratamamakla birlikte Gazze’yi yerle bir etmişti. Hizbullah’ı, çok geniş bir lider kadrosunu öldürerek hareket edemez hale getirmişti. Suriye’deki Baas rejiminin varlığına (Erdoğan Türkiye’sinin yardımıyla) nihayet son vermişti. İran’a saldırı, rejimin devrilmesi için ortam hazırlamayı hedefliyordu. Gerçekçe olarak da İran’ın nükleer silah geliştirmesinin yarattığı “hayati tehlike” kullanılıyordu. İran’ın ilk günden sonraki yanıtı bu ülkenin kolay yutulacak lokma olmadığını gösterdi. İsrail İran’da ağır zayıyata yol açtı ama karşılığında kendisi de esaslı bir sille yedi. Belki bundan da önemlisi, İran halkının hatırı sayılır muhalif kesimleri, rejime karşı son derecede tepkili olmasına rağmen İsrail’in saldırısı karşısında vatan savunması uğruna safıları sıklaştırdı.

İki bölgesel düşman arasındaki ilişkiler bu minvalde iken Trump’ın “bir gece ansızın” B-2 ile İran semalarında görünmesinin ama ertesi sabah savaşı bitirmek için kolları sıvamasının tek bir anlamı vardı. Belki aylar, belki uzun yıllar sürecek ve kazanımı olmayacak bu savaşı müttefikleri Netanyahu’nun prestijini yerle bir etmeden bitirmek için onun arkasına sığınabileceği bir efsane yaratmak. İran’ın nükleer silah imal etme kapasitesini “yok etme” iddiası sadece bu anlamı taşıyordu. Pentagon istihbaratının CNN ve New York Times’a sızan raporu ve Birleşmiş Milletler Uluslararası Atom Enerjisi Kurumu’nun sözcüsünün açıklaması İran’ın kapasitesinin sadece birkaç ayağına ertelenecek ölçüde hasar gördüğünü söylüyordu ama Trump “yok etik” nakaratına devam etti. Neden? Çünkü Netanyahu aynen Suriye’de Beşar Esad’ı devirdiği gibi İran’daki rejimi de devirmek amacıyla savaşa girerken gerçekçe olarak “nükleer silahlanma tehdidi”ni göstermişti. Trump, “nükleer tehdit”in “yok edileceği”ni söyleyerek Netanyahu’nun gerekçesini elinden alıyordu. Hem kazanılamayacak bir savaş bitsin hem de kendi MAGA hareketinde Ortadoğu’da savaşa girmeye karşı unsurlar sussun diye bunu yapmak zorundaydı.

O zaman demek ki İran “dayak” yememiştir! Aksine İsrail amacına ulaşamamıştır. Savaştan zararlı çıkan odur. Belki İran zafer kazanmıştır demek doğru değildir ama yenilmediği, savaşın esas İsrail’in İran’a tek başına ölüm-cül bir tehdit olmadığını kanıtlayarak güç dengesinde ib-

reyi İran lehine çevirdiği kesindir.

Dünyada ve memlekette buna üzülen çok oldu. Daha ilk günden “rejim değişikliği” lobisi kadınların mollalar rejimi tarafından ezilmesini esas eksen tutarak İsrail ve ağa babası ABD’nin yanında saf tuttu. Kimse 2022 “Jin Jiyan Azadi” isyanını bizim kadar ciddiye almış olmasın! Bütün yayımlarımız bunu gösteriyor, isteyen açar bakar. Ama biz 2019’da doruğuna ulaşan işçi, emekçi ve yoksullar isyanını da ondan aşağıya kalmaz biçimde önemsedik ve savaş sırasında bile bir yandan İran’ı İsrail ve ABD’ye karşı koşulsuz desteklerden aynı zamanda bu mücadelelere sahip çıktık. Ama rejim değişikliği lobisi bu savaşın konusunun İran rejiminin gericiliği değil İsrail’in Batı Asya bölgesinde rakipsiz hâkimiyeti olduğunu anlamaktan kaçınacak kadar igrerç ya da anlamaktan âciz olacak kadar eblehti. Haydi onları bir yana bırakalım. Sosyalist hatta Marksist saflarda bile İran rejiminin karakteri dolayısıyla içten içe İran’da rejimin yıkılmasını isteyenler az sayıda değildir.

Bunlara dur demek gerekiyor. Öncelikleri iyi saptamak gerekiyor. Söz konusu olan, işçi sınıfının bilinçli öncüsünün ve enternasyonalist Marksistlerin öncelikleri.

Kendimize örnek olarak Trotskiy’in İkinci Dünya Savaşı’nın ilk yılı içinde (o yılın sonunda Stalin’in emriyle katledilecektir) ortaya koyduğu öncelikleri örnek alabiliriz. 1939-1941 arasında, birçok sosyalist Molotov-Ribbentrop Paktı olarak anılan SSCB-Nazi Almanyası anlaşması dolayısıyla Sovyetler Birliği’nin artık savunulacak bir yanı kalmadığını, onun da “rejim değişikliğine” uğratılması gerektiğini ileri sürmeye başlamıştı. Trotskiy bu yaklaşımaya şöyle karşı çıkacaktı:

“Bizim için Sovyet bürokrasisini devirme sorununun, SSCB’deki üretim araçlarında devlet mülkiyetini koruma sorununa tabi olduğunu; bizim için SSCB’deki üretim araçlarında devlet mülkiyetini koruma sorununun dünya proleter devrimine tabi olduğunu bir an bile gözden kaçırmamalıyız.” (Marksizmi Savunurken, Kardelen Y., s. 53)

Burada taktik tartışılmıyor, ilkesel öncelikler tartışılıyor.

Bizim de enternasyonalist Marksistler olarak ya da işçi sınıfının bütününün uzun vadeli çıkarlarını savunan proleter sosyalistler olarak önceliklerimizi şöyle saptamamız gerekiyor.

Demokratik haklar sorunu, bu hakların hangi sınıf ve/veya ulusun çıkarları uğruna savunulduğuna bağlı olarak farklı değere sahiptir. Şayet burjuvazinin veya emperyalist ülkelerin/ulusların çıkarları uğruna bir “demokratik hak” savunusu söz konusu ise bu sahtekârlıktır, bizim önceliklerimiz arasında yer almaz.

“İnsan hakları emperyalizmi” bugün dünya çapında emperyalist ülkelerin uyguladığı bir politik stratejinin yerleşik adıdır. En basit örneği verelim: Bugün emperyalizm (ister eski sömürgeci Avrupa emperyalizmi ister onun ağa babası Amerikan emperyalizmi) kara Afrika’nın Sahil bölgesi olarak anılan batısında Mali, Burkina Faso ve Nijer adlı ülkeleri son yıllarda başa geçen askeri cuntalar dolayısıyla darbecilik ile suçluyor. Bunun tek bir nedeni var: Bu üç ülkedeki darbe yönetimleri emperyalist (Fransız ve Amerikan) askeri güçleri ülkelerinden kovdular. Şimdi esas olarak Rusya’ya yaslanan bir politika izliyorlar. Daha önce var olan ve büyük ölçüde Holivud dekorundan ibaret olan seçimli sistemlerin devrilmesi emperyalizme bunun için dert oluyor. Buna karşılık aynı

dönemde Çad’da ve Sudan’da kendi lehlerine düzenlenen ve kendilerinin de katkıda bulundukları ya da ayakta tutmaya çalıştıkları darbelerle ağızını açmıyor bu ülkeler.

Bu yeni bir şey de değil. Emperyalizmin tarihi bu çirkin ikiye bölünmüşlüğüyle doludur. Bu yazının başında gördüğünüz fotoğrafın çekildiği dönemde Avrupa emperyalistleri Afrika ülkelerini aralarında paylaşarak köleleştirmişken Osmanlı’ya Bakan halkları ya da Ermeniler konusunda sabah akşam demokratik haklar, talepler yöneltiyordu! Ezilen Balkan halklarına ve Ermenilere elbette destek gerekiyordu ama emperyalistlerden değil, işçi sınıfı ve diğer ezilen uluslardan! Emperyalizmden gelen destek bir gün mutlaka bedeli ödettirilecek bir destekti!

İkincisi, hiçbir gerici rejimin, emperyalistlerin açacağı savaşlar sonucunda o ülkenin halkının özgürleşmesine olanak sağlayacak biçimde ortadan kaldırılacağı beklemeliyiz. Emperyalizm ezilen halkları ya (modern tarihte son derece yaygın birçok örnekte görüldüğü gibi) mücadelenin bir aşamasında yüz üstü bırakacak ya da daha da ileri giderek koşullarını kötüleştirecek, tam köleleştirecektir. Filistin halkı bir yüzyıl önce Osmanlı’nın kapitalizm-öncesi sömürgecilikinden kaçmak için en büyük emperyalist İngiliz İmparatorluğu’nun himayesine sığınmıştı. Bir yüzyıl sonra hâlâ en zaliminden bir sömürgeciliğin boyunduruğunda ve soykırımla kırılıyor!

Üçüncüsü, sınıf iktidarının burjuvaziden işçi sınıfına geçişine mutlak bir öncelik vermek gerekir. Burjuvazinin sınıf iktidarının sömürülen sınıfa geçmesini engellemek için uygulayacağı şiddetle karşı devrimci kitleleri ve hareketin kendisini savunmaya hazır olmayan hiçbir devrim başarıya ulaşamaz. Oysa insanlığı kapitalizmin barbarlığından kurtaracak olan, bu atılımın dünya durumunu belirleyecek bir güçte ve ölçekte yapılabilmesidir.

Öyleyse, bizim için siyasi demokrasinin değerinin, hâkim sınıfa ve emperyalizme mi yoksa ezilen halklara ve sömürülen sınıflara mı güç getireceği sorununa tâbi olduğunu; bizim için savaşlardaki tutumumuzun en büyük düşmanımız olan emperyalist kapitalizme darbe vuracak olup olmadığı meselesine tâbi olduğunu; bizim için her mücadelenin son tahlilde sömürülen sınıfların zaferine ve iktidarı devralmasına yarayıp yaramadığı kıstasına tâbi olduğunu bir an bile gözden kaçırmamalıyız.

Gerisi lafuztaftır.

Sungur Savran’ın yeni kitabı *Ekonomi Politik ve Marksist Eleştirisi* raflarda yerini aldı

Sungur Savran yeni kitabı *Ekonomi Politik ve Marksist Eleştirisi* ile Marksizm literatürüne önemli bir katkı sunuyor. Savran’ın 1977 yılında kaleme aldığı doktora tezinin kitaplaştırılmış hâli olan bu çalışma yaklaşık 50 yıl sonra önemi ve güncelliğinden hiçbir şey kaybetmeden okurlarla buluştu. *Ekonomi Politik ve Marksist Eleştirisi* üç önemli yöne sa-

hip. İlk olarak bu kitap Karl Marx’ın kapitalist üretim tarzı analizinin özenli bir sergilemesini içererek okuyucusuna Kapital için bir başlama noktası sağlıyor. İkincisi, Marx’ın Adam Smith ve David Ricardo’da doruğuna ulaşan klasik ekonomi politik okulu karşısındaki konumunu ve ona dair eleştirilerini ustaca bir araya getiriyor. Ve son olarak 20. yüzyılda Marx’ın kapi-

talizm analizine yöneltilmiş olan en büyük teorik taarruzdan doğan tartışmaya kapsamlı bir müdahale içeriyor. Savran, Sraffa’nın *Malların Mallarla Üretimi - İktisat Kuramını Eleştiriyi Açış* isimli çalışması üzerinden başlayan tartışmada Sraffa’nın izleyicilerinin Marksist değer ve artık değer teorisine yönelik reddiye varan tutumlarını açığa seriyor.

İran'a yönelik emperyalist-Siyonist saldırıda “danişıklı dövüş” tezi neden yanlış?

Nemelazımcılık yapma!

Emperyalizme ve Siyonizme bir darbe de sen vur!

İsrail-İran savaşıyla ilgili danişıklı dövüş tezi, Türkiye’deki iktidarın soykırımcı İsrail ve onun emperyalist hamisi ABD’nin yanında saf tutma zilletini örtmek için piyasaya sürülmüştür. Danişıklı dövüş tezi ABD ve İsrail’in İran’a vurduğu askeri ve siyasi darbeleri heyecanla izleyen, ABD ve İsrail’in İran’ı ezmesini uman, böylece Batı Asya’da İran’dan oluşacak boşluktan parsa kapmayı bekleyen, istibdad başta olmak üzere emperyalist ve Siyonist işbirlikçilerinin hayal kırıklığını gizlemeye yaramaktadır. Biz bu savaşta tarafsız değiliz. ABD ve İsrail’e vurulan her darbenin yanındayız, emperyalist Siyonist şer cephesinin yenilgisinden yanayız. İran rejimini desteklemiyoruz, bu rejime karşı hürriyet isteyen işçilerin, emekçilerin, ezilen halkların ve kadınların yanındayız. Ama emperyalizm ve Siyonizm hürriyet için gelmiyor.

Afganistan’a ve Irak’a hürriyet değil kan ve ölüm, devrim değil kardeş kavgası getirdiler. İran’da da farklı olmaz. Dolayısıyla emperyalizmin ve Siyonizmin yenilgisi hürriyet mücadelesi için de elzemdir.

Tel Aviv ve Hayfa ile birlikte ykılan Siyonist efsaneler

Dünyanın dört bir yanından Yahudileri Siyonist projenin parçası olarak Filistin’e getiren İsrail, bu ülkenin etrafı düşmanlarla çevrili olsa da tamamen güvenli olduğu, İsrail savaş makinesinin yenilmez olduğu efsanesiyle yaşar. İsrail’in 2006 savaşında Hizbullah’a yenilmesiyle İsrail ordusunun yenilmezliği efsanesi yara almıştır. 2023’te Aksa Tufanı ile Filistin direnişi İsrail’in kalbine girecek, İsrail toprakları içinde çok edici bir askeri operasyon yaparak İsrail topraklarını güvende olduğu efsanesini de yıkmıştır. Siyonistler soykırım valdiniyle, yarattıkları terör ve vahşetle, bir daha kimsenin benzer bir şeye kalkışamayacağı

izlenimi yaratmaya çalışmıştır. Siyonistlere göre bir daha 7 Ekim’in benzeri yaşanmayacaktır. Havadan gelecek saldırılara karşı ise Demir Kubbe ve diğer hava savunma sistemleri tam koruma sağlamaktadır. İsrail çok içindeki ahaliyi ikna etmeye çalışırken, İran’ın balistik füzeleri sadece Tel Aviv ve Hayfa’yı değil İsrail’in devletin üzerine bina edildiği ideolojik kolonları da parçalamaktadır.

Siyonist İsrail beka sorunu yaşıyor

Netanyahu savaş İsrail’deki rejimi yıkmak için başlatmıştır. Bunu da açıkça söylemiştir. Savaşın sonunda ise İsrail’de halkın sokağa çıkıp protesto ettiği kişi kendisidir. İsrail herhangi bir devlet değildir. Milletler yüzyıllardır yaşadıkları toprakların vatanları bilirler. İsrail farklıdır. Filistin’e gelip burada yüzyıllardır yaşayan insanları katledip vatanlarından sürekli kurulumuştur. Kovdukları Filistinliler geriye dö-

nüş haklarını savundukları müddetçe bu devlet korsan bir yapı olarak kalmaya mahkumdur. Bu korsan devlet, aynı bir korsan reisin tayfasına yaptığı gibi vatandaşlarını sürekli öldürmeye ve yağmalamaya motive etmek zorundadır. Aksa Tufanı’nın ardından geldikleri ülkelere ait ikinci pasaportlarını eline alan İsrail’liler havalimanlarına koşmuştur. Son savaş benzer bir kaçış tufanı daha yaratmıştır. Nazilerin Yahudi soykırımı (jenosit) dolayısıyla yaşadıkları mağduriyeti suistimal ederek sapık projelerini dünya kamuoyuna pazarlayan Siyonistler bir kez daha mağduru oynamaya yeltenseler de artık İsrail tüm dünyanın gözünde bir soykırım suçlusudur.

Danişıklı dövüş tezi nemelazımcılıktır! Emperyalizme ve Siyonizme bir darbe de sen vur!

Danişıklı dövüş diyenler emperyalizme onda asla olmayan bir kadiri mutlaklık atfediyorlar. Trump,

savaşın sonunda İsrail’in aksine İran’da rejim değişikliği istemediğini açıklamak zorunda kalmıştır. Tam tersine savaş ABD’de de siyasi kriz yaratmıştır. Trump hakkında, İran’a kongre kararı olmadan saldırdığı için görevden azledilmesine yönelik tasarı sunulmuştur. Trump kendi ülkesine siyasi iktidar sağlamaktan acizdir. Danişıklı dövüş tezi neyayınlar, zayıflayan emperyalizm ve beka sorunu yaşayan Siyonizm gerçeğini gizliyor. Danişıklı dövüş tezi nemelazımcılıktır. Gerçekleri gördüğünüzde ise yapılacak bellidir: NATO’dan çıkalım, İçerlik ve Kürecik’i kapatalım, emperyalist zincirleri kıralım! Emperyalizme ve Siyonizme karşı bir cephe de bu topraklarda açalım!

Emperyalizme karşı gençliğin zaferininin, 6. Filo’nun defedilişinin 57. yılı kutlu olsun!

18 Temmuz 1968’de, İstanbul Dolmabahçe’de demirlemiş ABD 6. Filo’sunun askerleri, anti-emperyalist bir şiarla sokaklara dolan devrimci gençlik tarafından denize döküldü. Bu sembolik eylem, Türkiye’nin devrimci tarihinde bir mihenk taşına dönüştü. Dünya çapındaki ulusal kurtuluş mücadeleleri ve Türkiye işçi sınıfının uyanışı, 1960’ların sonlarını devrimci mücadelenin hararetlendiği yıllar hâline getirdi. Bugün, Batı Asya’da (Ortadoğu) ve dünyada emperyalist savaşların sirenleri çalarken, bu tarihsel zaferi anmak ve devrimci mirası canlı tutmak bir görevdir.

Gençliğin anti-emperyalist mücadele ile tanıştığı yıllar

1968’in ruhu, dünyayı sarsan devrimci dalgalardan atesinden doğdu. Vietnam halkının, Amerikan emperyalizmine karşı ormanlarda, piriç tarlalarında ve şehirlerde verdiği destansı direniş, ezilen ulusların bayrağı olmuştu. Küba Devrimi’yle beraber sosyalizm Fidel’in ve Che Guevara’nın önderliğinde, baş emperyalist Amerika’nın yalnız-

ca birkaç yüz kilometre ötesinde filizleniyordu. Latin Amerika’da Afrika’ya, Asya’dan Avrupa’ya, sokaklar, meydanlar, dağlar, ormanlar bağımsızlık ve sosyalizm için emperyalistlere ve işbirlikçi rejimlere karşı mücadele eden gençlerle doluydu. Türkiye’de ise devrimci gençlik, bu küresel isyanın bir parçası olarak emperyalizme karşı giderek sertleşen bir tavır geliştirdi. Yıllar içinde gençlik demeklerinde örgütlenerek eylemlerle, üniversite işgalleriyle işe başlayan gençlik 18 Temmuz 1968’de Dolmabahçe’de 6. Filo askerlerinin ellerini kollarını sallayarak karaya çıkmalarına müsaade etmedi, emperyalizmi ve onunla çıkarları kesişen Türkiye burjuvazisini karşısına aldı. 6. Filo’nun denize dökülmesi, yalnızca Amerikan askerlerine değil, NATO’nun ve ABD’nin Türkiye üzerindeki tahakkümüne karşı bir başkaldırıydı.

6. Filo’yu defedenlerin mirası

57 yıl sonra, 6. Filo’ya karşı direniş, anti-emperyalist mücadele için bir meşale olmaya devam ediyor. 2008’den beri içinde bulundu-

ğumuz Üçüncü Büyük Depresyon yüzünden emperyalist saldırganlık, 60’lardaki tehditkârlığın olduğu gibi miras almış ve bölge halklarını bir kez daha savaş tehdidiyle yüzleşmeye mecbur bırakmıştır. Yakın zamanda İsrail ve ABD’nin İran’a saldırıları bunun en yakın kanıtıdır. Siyonist İsrail bütün emperyalistlerin desteğiyle iki yıldır Filistin halkına soykırım uygulamaktadır. Bu koşullarda 1968 anti-emperyalist ve anti-Siyonist mirasını sırtlanmak ve bu mirası gençliğe aktarmak bizim görevimizdir. 1968 kuşağının izinde, Filistin halkıyla dayanışma içinde emperyalizme, Siyonizme karşı mücadeleli sürdürceğiz. 1968 gençliği nasıl Siyonizme ve emperyalizme karşı Filistin halkıyla birlikte çarpışmışsa, biz de bugünün gençliği olarak onların örneğinin izinde mücadelemizi sürdürmeli-

yiz! Filistin halkının zaferi bizim de zaferimizdir! Filistin soykırımının ortağı NATO’nun bir üyesi olan Türkiye devletine, emperyalizmin bu topraklardaki karakolları İçerlik ve Kürecik’i kapat diyoruz, NATO’dan çık diyoruz!

Kapitalizmin ve emperyalizmin kökünü devrimle kazyalım!

Emperyalist saldırganlığa ve yıkıma olan öfkesini artık gizleyemeyen gençler! Devrimci İşçi Partili Öğrenciler olarak biz, 1968’in devrimci gençliğinin izinden yürüyoruz. Neden bu mücadele? Çünkü emperyalizm, her yerde yoksulluğu, işsizliği ve eşitsizliği büyüten, vadesi dolmuş sistemini ayakta tutmak için uzanabildiği her toprağı ve halkı sömüren bir parazitir. Biz, bu paraziti söküp atmak için işçi

Devrimci İşçi Partili Öğrenciler

Bu ay da emperyalizme ve Siyonizme karşı sokaklardaydık! İsrail yıkılana kadar durmak yok!

Devrimci İşçi Partisi ile Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları, mensubu olduğu Filistin Eylem Komitesi’nin çağrısıyla 9 Haziran’da İstanbul Taksim’de bulunan Tünel Meydanı’nda düzenlenen eylemde yerini aldı. Filistin Eylem Komitesi’nin eylemi, hem Gazze’ye

yardım malzemesi götürmek üzere Akdeniz’de seyr halindeyken Siyonist İsrail donanması tarafından esir alınan Madleen (Medlin) adlı Özgürlük Filosu gemisi ve mürettebatının serbest bırakılmasını, hem de soykırımcı İsrail’e, askeri amaçlarla kullanacağı çeliği taşıyan ve Mersin Limanı’na yanan Vela adlı geminin taşıdığı yüke el konmasını talep ediyordu. Medlin gemisi hakkında gazetemizin bu sayısında yer alan yazımıza bakabilirsiniz. Vela gemisi ise, Siyonist soykırımı kimlerin beslediğini göstermesi bakımından önem-

liydi. 4 Haziran’da Barselona’dan İsrail ordu şirketlerinden biri için çelik yükleyen geminin bu yüküne Mersin’de el konulabilirdi. Bunun için Filistin Eylem Komitesi’nde yer alan Çağdaş Hukukçular Derneği tarafından savcılığa başvuru da yapıldı. Ancak tüm kanıtlar ortaya konsa da istibdad tarafından yüke bir el koyma yapılmadığı gibi, Komite’nin sosyal medyadaki kampanyası Fahrettin Altun’un propaganda aygıtı Dezenformasyonla Mücadele Merkezi tarafından hedef gösterildi. Gemi de planlandığı şekilde yükünü İsrail ordusuna ulaştırdı.

Haziran ayında bir diğer eylem,

İsrail ve ABD’nin İran’a yönelik gayrimişru saldırısını kınamak üzere İsrail Konsolosluğu önünde düzenlendi. Yine Filistin Eylem Komitesi’nin çağrısı ile 16 Haziran günü düzenlenen eylemde İran’a yönelik emperyalist ve Siyonist saldırganlık kınandı.

Üçüncü bir eylem, bu kez Gebze’de, Gebze Sendikalar Birliği tarafından 4 Temmuz günü düzenlendi. İsrail’in soykırımına karşı öcünü işçilerin, mücadeleciler sendikaların ve Filistinli sendikacıların katıldığı eylem, ayrıca 43 gün süren

greverlerini zaferle noktalayan Petrol-İş üyesi DYO işçileri de katıldılar. Her zaman olduğu gibi, önümüzdeki süreçte de yapılacak eylemlerin parçası olmaya, Filistin davasını savunmaya devam edecek ve Filistin halkının sesi olmak adına Devrimci İşçi Partisi ile Emperyalizme ve Siyonizme Karşı Filistin Dostları savaşını gerçekleştiren emekçi halkımız ile paylaşıcağız.

İsrail, Gazze’ye giden Madleen gemisine uluslararası sularda korsanca saldırdı!

Gazze’ye yönelik insanlık dışı ablukayı kırmak için yola çıkan insani yardım gemisi Madleen, İsrail ablukasının Gazze halkına yaşattığı büyük trajediyi dünyaya duyurmayı ve ablukanın yasadışı olduğunu göstermeyi hedefliyordu. Madleen’den önce, aynı girişimin parçası olarak yola çıkmaya hazırlanan Conscience gemisi de Malta açıklarında İsrail’in insansız hava araçlarının saldırısına uğramış ve yoluna devam edemedi. Yani Madleen’e yönelik Siyonist saldırı, Filistin’le dayanışma için yapılan somut girişimlere uygulanan ilk İsrail saldırısı değildi, muhtemelen son da olmayacaktır.

Bu yönde bir başka girişim ise, Tunus başta olmak üzere Kuzey Afrikalı Filistin dostlarının düzenlediği karadan konvoy girişimi oldu. Gazze’yi denizden zorlayan Madleen’le kader birliği eden bu

konvoy, bu girişimle Tunus’tan Libya’ya, oradan ise Mısır’a geçmeyi ve Mısır ile kara sınırını bulunduran Gazze’ye bu yolla ulaşmayı hedefliyordu. Bu girişimin de Siyonist terörle karşılaşması hemen hemen kesin olsa da, 12 kişinin bulunduğu geminin aksine, yüzlerce kişiyi taşıyan otobüsleri durdurmaları Siyonistler için daha güç olacaktı. Ne var ki daha iş bu aşamaya gelmeden, Siyonist İsrail’in en büyük güven-

celerinden biri olan bölgedeki işbirlikçileri devreye girdi ve Libya’da Halife Hafter’e bağlı güçler grubu durdurdu. Zaten Hafter ile yakın işbirliğinde bulunan Mısır devleti de, hem konvoyun Gazze sınırına gitmesine izin vermeyeceğini açıkladı hem de hava yolundan Mısır’a ulaşan Filistin dostlarının benzer bir inisiyatifini gözaltına alma ve sınır dışı etme operasyonları ile kıldı. Yaşanan bu olaylar, 2010 yı-

lındaki Mavi Marmara katliamının kimsenin öldürülmediği tekrarlarıdır. Bu vakalar, bir yandan Siyonist terörün gözü dönmüşlüğüünü, diğer yandan da bölgemizdeki iktidarlardan nasıl Siyonizmle mücadele azminden uzak olduğunu gösteriyor. Türkiye’nin Mavi Marmara’nın yüğitlerini sahipsiz bırakması hâlâ akllarımızdayken, bu sefer de Libya ve Mısır’ın İsrail’in yardımına koşması Ortadoğu’nun Filistin dostu halkının tepkisini çekiyor. Filistin dostlarının ve bölgenin emekçi halklarının emperyalizme ve Siyonizme karşı öfkesini birleştirmesi, işbirlikçilerden hesap sormak ve Filistin halkıyla dayanışma için ayağa kalkması, Filistin halkıyla dayanışmanın ölümlüğü engelleri aşılmasını sağlayacak ve ama daha da önemlisi İsrail’in yıkılmasının, nehrinden denize özgür Filistin’in yolunu açacaktır.

Sivas katliamı: unutmama, hatırla, örgütlen, mücadele et!

İstanbul, İkitelli:

Sivas katliamının 32. yılında İstanbul İkitelli Cemevi’nin çağrısı yaptığı ve mahalle halkının yoğun olarak katıldığı bir yürüyüş düzenlendi. Devrimci İşçi Partisi olarak “2 Temmuz bugündür, Madımak tüm Türkiye’dir!” şiarıyla yürüyüşte yer alırken “Kahrolsun ırkçılık mezhepçilik, yaşasın işçilerin birliği halkların kardeşliği!”, “Kahrolsun ırkçılık ve mezhepçilik! Kardeş kavgasına karşı sınıf savaşısı!”, “Sivas’ı unutma, unutturma! Katillerden hesabı emekçiler soracak!”, “Din istismarına ve mezhepçiliğe son! İşçilerin birliği ve emekçi halkın hürriyeti için laiklik!” “Unutma, Hatırla, Örgütlen, Mücadele Et!”

dövizlerini taşıdık. Ali İsmail Korkmaz Parkı’nda yapılan basın açıklamasından sonra eylem, Sivas’a adanan türkülerle ve semah gösterileriyle son buldu.

İzmir, Gökdere köyü:

Gökdere mahallesinde, Gökdere Dayanışma Derneği öncülüğünde 2 Temmuz Madımak Katliamı anması yapıldı. Mahalle halkının yoğun katılımıyla gerçekleşen etkinlik, belgesel gösterimiyle başladı ve bir yoldaşımızın konuşmasıyla ardından da şiirlerle, türkülerle devam etti. Yoldaşımız, 32 sene önce gerçekleşen bu katliamın işçilerin, emekçilerin yükselen mücadelesini mezhepçilikle kırmak üzere yapılmış bir devletlü

katliam olduğunu vurguladı. Katliamların hesabını sormak, yenilerinin olmasını engellemek için sınıf kavgasında birleşme ve örgütlenme çağrısıyla etkinlik sonlandı.

Ankara:

KESK Şubeler Platformu’nun çağrısıyla Tandoğan Meydanı’nda düzenlenen Sivas katliamı anmasına “Sivas’ı unutma! Katilleri hatırla! Örgütlen, mücadele et, hesap sor!” pankartıyla katıldık. Sivas’ın hesabını sormak için örgütlenmeye devam etti. Yoldaşımız, 32 sene önce gerçekleşen bu katliamın işçilerin, emekçilerin yükselen mücadelesini mezhepçilikle kırmak üzere yapılmış bir devletlü

Tüm Bel-Sen İzmir Şubeleri, 1994 yılında kaçınılarak öldürülen mücadeleciler sendika başkanı İkrâm Mihyaz anısına “Kayımlara Karşı Mücadelenin Neresindeyiz? Emekçiler Ne Yapmalı?” başlığıyla panel düzenledi. Eğitim Sen İstanbul Üniversitesi işçileri temsilcisi ve Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek yoldaşımızın da konuşmacı olduğu etkinlikte kayıym atanar belediyelerin güncel

durumu, emekçilerin ve gençlerin mücadeleleri gibi konular tartışıldı. Yoldaşımız üniversite gençliğinin mücadeleye kazanılması ve istibdad rejimine karşı işçi ve emekçilerin düzen partilerinden bağımsız bir cephede mücadele etmesinin gerekliliği üzerine kapsamlı bir değerlendirmeye yaptı. Konuşmalar sonrasında katkı ve sorularla zenginleşen panelde katılımcılara Tüm Bel-Sen adına teşekkür plakketleri takdim edildi.

İkitelli Akşam Okulu 3.Yaşında: Dersimiz sosyalizm ve savaş

Devrimci İşçi Partisi’nin İkitelli Mahallesi’nde “Dünyayı anlamamız ve onu değiştirmemiz lazım!” şiarıyla başlattığı Akşam Okulu’nun dersleri devam ediyor. 3. yılını dolduran okulun 21. dersinin konusu, Siyonist İsrail rejiminin İran’a saldırısı dolayısıyla “Sosyalizm ve Savaş: Filistin, İran ve Batı Asya’da Emperyalist/Siyonist Saldırganlığa Karşı Tutumumuz” olarak belirlendi.

Yoldaşımızın açılış konuşmasının ardından dersin sunumunu Devrimci İşçi Partisi Genel Başkan Yardımcısı Levent Dölek

yaptı. Dölek yapmış olduğu sunumda savaşlar konusunda işçi ve emekçilerin alması gereken tutumu, daha önce gerçekleşen savaşlarda sosyalist liderlerin almış oldukları tavır ve teorilerine referanslar vererek anlattı. Savaşları değerlendirirken pasifist tutum takınmanın yaşanan katliamları engelleyemeyeceğini; haklı haksızın, zalim ile mazlumun savaşında işçi ve emekçilerin haklı savaş vererlerin, emperyalizme karşı savaşanların yanında olması gerektiğini belirtti. 12 gün süren İran-İsrail savaşında da haksız ve

yalımlacı tarafın soykırımcı İsrail rejimi olduğunu söyledi. Molla rejimine hiçbir siyasi destek verilmemesi gerektiğini fakat askeri olarak emperyalizm ve Siyonizmin yenilgisinin bölgede barışı getirebilecek tek yol olduğunu vurguladı.

Etkinlik sunumun ardından soru ve katkılarla sona erdi. 3 yıldır düzenlediğimiz Akşam Okulu, emekçi halkımızın ihtiyaçlarına göre belirlediğimiz dersler ve atölyelerle emekçi halkımızı bilgilendirmeye ve örgütlemeye devam edecek.

İŞÇİNİN EKONOMİSİ

Utanç verici rekor: Türkiye dolar milyonerleri en çok artan ülke oldu!

68 bin dolar milyonerine karşı 25 milyon yoksul insan yardıma muhtaç yaşıyor!

İsviçre merkezli UBS Group AG adlı bankanın yayınladığı 2024 yılı Küresel Servet Raporu'nda dolar milyoneri sayısını en çok arttıran ülke Türkiye oldu! Rapora göre dolar milyonerlerinin sayısı dünya genelinde yüzde 1,2 oranında (684 bin kişi) arttı. Türkiye ise yüzde 8,4 artışla zirvede

yer aldı. Türkiye'nin 68 bin dolar milyoneri var. UBS'nin raporu da Türkiye için bir zenginlik değil sefalet manzarasını ortaya koyuyor. Türkiye'de milyonerler kulübüne 7 bin kişi daha katılırken enflasyondan arındırılmış kişi başına servet yüzde 14,6 azalmış.

İşçi düşmanı Orta Vadeli Program'ın sonucu

TÜİK'in 2024 yılı için yayınladığı rakamlara göre 25 milyon kişi yardıma muhtaç şekilde yaşıyor. Nüfusun yüzde 86'sı geçim sıkıntısı içerisinde. Yani dört kişilik bir ailenin geçimesi için gerekli yoksulluk sınırının altında ki bir gelirle yaşamaya çalışıyor. Aile ve Sosyal Hizmetler Bakanlığı'nın

rakamlarına göre ise 3,6 milyon hane aşırı yoksulluktan kurtulmaları için aile destek programına alınmış durumda. Gıda yardımı alarak yaşayan kişi sayısı ise 4 milyon 262 bin kişi! İşte Tayyip Erdoğan'ın İngiliz Mehmet'in eliyle uyguladığı ekonomi programının sonuçları bunlar. Boşuna bu programa "işçi düşmanı Orta Vadeli Program" demiyoruz.

Mendereslerin ve Çillerlerin yolunda

Türkiye'nin siyasi tarihinde Adnan Menderes'in "her mahallede bir milyoner yaratacağız" sloganından bahsedilir. Bu slogan burjuva siyasetinin tipik bir ifadesidir. Daha sonra yine bir

burjuva siyasetçisi Tansu Çiller benzer bir slogan kullanmıştı. Tansu Çiller "her mahallede 100 trilyoner yapacağım" dedi. Kafa aynı kafa! Zengini daha zengin yoksulu daha yoksul yapmak! Çiller; Menderes'ten daha iddialı olduğundan değil, Türk Lirası'nın değer kaybından dolayı böyle konuşuyordu. 2005 yılına gelindiğinde burjuva iktidarlarının yarattığı enflasyonla 1 milyon liraya 5 ekmek alınıyordu ve artık tüm nüfus "milyoner" olmuştu! Nihayetinde Türk Lirasından 6 sıfırı atarak görüntüyü kurtardılar. Şimdi istibdad yönetiminde enflasyon ve yoksulluk sarmalı aynı şekilde emekçi halkı vurmaya devam ediyor!

İnsanlık can derdinde kapitalizm kâr derdinde

13 Haziran'da Siyonist terör devleti İsrail, İran'a saldırarak başlattığı savaş ile dünyayı bir nükleer savaş tehlikesine yaklaştıran ABD kendisine yakışır şekilde insanlık tarihinde ilk kez bir nükleer santrali bombalayarak milyonlarca insanın canını ve sağlığını riske atan bir hamle yaptı. Bir yanda milyonlar canının derdine düşmüşken diğer yanda televizyonlarda, sosyal medya platformlarında "savaş piyasası" adı altında "savaş çıktı altın yükselir" şeklinde yatırım tavsiyeleri verildi. Nitekim savaşın yükselmesiyle altın fiyatları önce 3 bin 450 dolar sınırına kadar geldi. Ateşkes ile birlikte ise 3 bin 316 dolara kadar geriledi. Kimileri büyük kârlar elde etti, kimileri de büyük hayal kırıklıkları yaşadı. Şimdi yine simsarlar, Ukrayna'da da ateşkes olursa bu sefer sıcak paranın borsaya akmaya başlayabileceğinden ve büyük kâr fırsatlarından bahsediyor. İnsanların canı ve dünya

üzerinde oluk oluk akan insan kanı kapitalistler için bir piyasa verisinden ibaret.

Barbarlık insanın değil kapitalizmin doğasında var!

İnsanlar can derdindeyken cebindeki parayı düşünmek en hafif tabirle insanlığa sığmaz. Fakat kapitalizmde insanlık namına bir şey bulmak mümkün mü? Her şeyin kâr etmek için yapıldığı, deyim yerindeyse dini imanı kâr olan bu sömürü düzeninde insan canının hiçbir değeri yok. Fabrikalarda söz konusu kârları olunca bir makine parçasına milyonlarca lirayı gözünü kırpmadan harcayan patronlar konu işçi sağlığı ve iş güvenliğine gelince bir kuruş bile harcamaktan imtina ederler. Deprem olur, canlarımız enkaz altındayken çimento şirketlerinin patronları şirketlerinin artan hisse değerlerine bakarak avuçlarını ovuştururlar. Fabrikada, depremde insan canını hiçe sayan

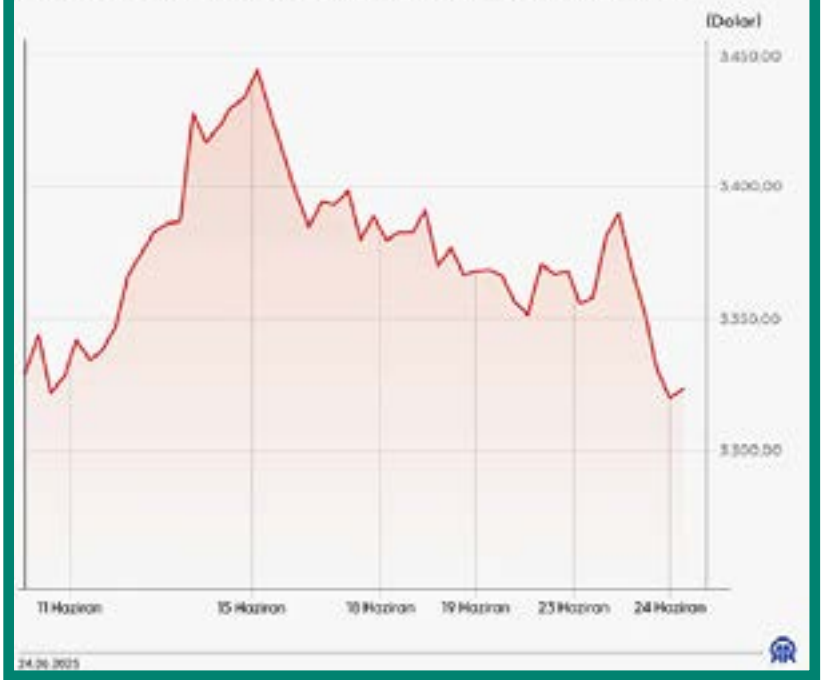
bu sistemden savaşta da farklı bir şey beklenmez. Fabrikalarda işçilerin mecazi anlamda kanını emerek zengin olan patronlar savaşlarda da gerçek anlamda insan kanından para kazanırlar. Nerede bir savaş çıkarsa patronlar ve onların siyasetçileri hemen savaşta yıkılan yerlerin yeniden inşasını konuşmaya başlarlar. Mütteahhitler savaşta yıkılan şehirlerin yeniden inşasından, enerji şirketi patronları altyapı kurulumlarından kâr etmek için birbirleriyle yarışır. Onlar Gazze'de de Suriye'de de dökülen insan kanını değil kârlarını düşünürler. Bugün olan da budur. İnsanlık üçüncü dünya savaşı tehlikesiyle burun burunayken kapitalizm yatırım tavsiyesi verir. Patronların ekonomisinin yani kapitalizmin doğası budur.

İnsanlık namına sosyalizm!

İşte bu yüzden bu sömürü düzeninden hiçbir çıkarı olmayan işçi sınıfı bu kalpsiz dünyanın kalbidir.

Altının ons fiyatı ateşkes iyimserliğiyle yaklaşık 2 haftanın en düşük seviyesine geriledi

Altının ons fiyatı, İsrail ve İran arasındaki 12 günlük gerilim süreci sonrasında bugün 3 bin 316,18 dolara kadar gerileyerek 11 Haziran'dan bu yana en düşük seviyeyi gördü

Çünkü işçi sınıfının iktidarında yani sosyalizmde üretim kâr için değil toplumun ihtiyaçlarını gidermek için yapılır. Toplumun en öncelikli ihtiyacı ise can güvenliğidir.

Bu yüzden sosyalizmde kâr değil insan canı önceliklidir. Savaştan bile kâr eden bu çürümüş sömürü düzenine karşı insanlığın kurtuluşu işçi sınıfının iktidarındadır.

2025 Temmuz maaş kesintileri belli oldu: Kamu emekçileri ve emeklilerin maaşları yüzde 5 ila 14 arasında azaldı!

TÜİK enflasyon rakamlarını açıkladı. Yüzde 35,05 olarak açıklanan yıllık enflasyon halen hükümetin Orta Vadeli Program'da koyduğu yıl sonu hedefi olan yüzde 17,5'in iki katı! Üstelik bunlar TÜİK'in hükümetin isteğine göre yonttuğu rakamlar. Enflasyon Araştırma Grubuna (ENAG) göre yıllık enflasyon yüzde 68,7; İstanbul Ticaret Odasına göre ise yüzde 44,38! TÜİK'in açıklamasıyla kamu emekçilerinin ve emeklilerin beklediği maaş zamları da belli oldu. Aslında bir maaş zammından değil maaş kesintisinden

bahsetmek gerekir. Çünkü TÜİK'in manipülasyon yaparak enflasyonu düşük göstermesi tüm maaşlara zam yapılmıyormuş gibi görünürken aslında sürekli kayıp yaşanmasına neden oluyor.

Bozacıyla (AKP) şıracının (Memur-Sen) kamu emekçisine TİS kazığı: Memur ve memur emeklileri neden 6 aylık resmi enflasyondan da düşük zam alıyor?

TÜİK'e göre Haziran ayı enflasyonu yüzde 1,37 olurken maaş zamlarında belirleyici olan 6 aylık enflasyon da yüzde 16,67 olarak belirlendi. Buna göre SSK ve Bağ-Kur emeklileri doğrudan altı aylık enflasyon oranı üzerinden yüzde

16,67'lik zam alırken, kamu emekçileri (memurlar ve memur emeklileri) toplu sözleşme gereği bu oranın da altında yüzde 15,57 zam alacaklar. Memur ve memur emeklilerinin daha düşük zam almasının sebebi, hükümetin kendi yandaş sendikası Memur-Sen'le yaptığı toplu sözleşmedeki enflasyon farkı garabeti... Toplulu sözleşmeye göre enflasyon farkı bir önceki 6 aylık dönemin zam oranına göre belirleniyor ve mevcut dönemin zammına ekleniyor. Toplulu sözleşmede 2025 ilk altı ay (Ocak 2025) zam oranı yüzde 6, ikinci altı ay (Temmuz 2025) zam oranı ise yüzde 5 olarak belirlenmiş. TÜİK'in 2025 yılı 6 aylık zam oranı ise yüzde 16,67. Yüzde 16,67'nin enflasyon farkı yüzde 6'ya göre hesaplanıp, fark yüzde 5'in üzerine eklendiği için kamu emekçileri ve memur emeklileri yüzde 15,57 ile enflasyonun altında bir zam alıyorlar.

TÜİK mahkeme kararlarını uygulamıyor! Madde sepetini açıklamıyor! Hırsızlık sürüyor!

Kayıplar sadece memur toplu sözleşmesinden kaynaklanmıyor. TÜİK enflasyon rakamlarını sistematik olarak manipüle ediyor ve enflasyon oranlarını gerçekte olandan düşük gösteriyor. TÜİK bu manipülasyonları örtbas etmek için madde sepeti fiyatlarını 2022 yılı Nisan ayından beri açıklamıyor. DİSK bu konuda yargıya başvurdu ve madde sepeti fiyatlarının açıklanmasına dair yargı kararlarına rağmen TÜİK fiyatları gizlemeye devam ediyor. Bu şekilde TÜİK milyonlarca işçinin, kamu emekçisinin ve emeklinin emeğinin çalınmasına neden oluyor.

Maaşa yüzde 16, kiralara yüzde 43, doğalgaza yüzde 24 zam yapıldı! Maaş zammı yok, maaş kesintisi var!

Enflasyon Araştırma Grubu

(ENAG) ve İstanbul Ticaret Odası'nın açıkladığı endeksler hırsızlığın boyutunu apaçık ortaya koyuyor. 2025 yılı ilk 6 aylık dönem için ENAG yüzde 29,71; İTO ise yüzde 20,65'lik enflasyon oranlarını açıkladı. Bu şekilde emekçilerin en genel bakış açısıyla dahi yüzde 5 ile yüzde 14 arasında kayıp yaşadığı görülüyor. Halkın çarşıda pazarda karşılaştığı hayat pahalılığı ile bu kayıplar çok daha derin şekilde yaşanıyor. En basitinden TÜİK'in rakamları baz alınarak tespit edilen Temmuz ayı kira artış oranı yüzde 43,23 oldu. Daha yeni doğalgaza yüzde 24,6 zam yapıldı. TÜİK'in manipüle edilmiş rakamları ile memura ve emekliye reva görülen maaş zammı ise yüzde 15-16! Buna zam diyen ya aklını peynir ekmekle yemiştir ya da hırsızlığın ortağıdır.

